

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ
7 ΛΕΚΑ 7
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΟΣΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

Τὰ χρῖνα συλλογίζομαι χλωμὰ
[καὶ ραγισμένα
στὰ δάκρυα ραντισμένα
ποιετικῆς αὐγῆς
Τὰ ρόδα ποῦ ἔχυσαν τ' ἀγνόν
[ἀνθινὸν αἷμ' ἀγάλλει
σ' ἀθώρητο κανάλι
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γῆς.

==

Τὰ φύλλα καὶ τὰ σύννεφα ποῖ
[φεύγουν καὶ πεθαίνουν
τὰ δέντρα νὰ ὑπομένουν
τὴ μοῖρα τοὺς πικρὰ
Ὅτι θὰ μείνῃ ἀκίνητο καὶ κἀθε
[τὶ ποῦ πέφτει
στῆς λίμνης τὸ καθρέφτη
τὰ νούφρα νεκρά.

==

Κι' ἀκόμα συλλογίζομαι μὲ μὴ
[θλιμμένην ἔννοιαν
τὰ χέρια τὰ κερένια
—τί σπαραγμὸς κρυφός—
Καὶ σὰς ματάκια ποῦ ἤσυχον κατ'
[ἀπ' τὰ βλέφαρά σας
στὰ γαλανὰ νερά σας
βασίλεψε τὸ φῶς!

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Δ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Πωλείται παρά τοῖς κ. κ. Ἀδελφοῖς Ἀντωνίου καὶ Σίας
ΕΝ ΚΑΒΑΛΛΑ: , εἰς τὸ Χρυστοπωλεῖον «ΚΟΣΜΟΣ».

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΓΛΙΑΝΟΡΩΠΩΝ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΑ-ΜΟΥΚ

τό ταξίδι από τη Ρώμη στη Νεάπολη, γνώ-
ρισα μέσα στο βαγόνι ένα Καπουκίνο κοσμοπο-
λίτη, που γύριζε ως Ιεραπόστολος την Αφρική,
την Ασία, την Αμερική. Συνέπεσε τη στιγμή
που τον ε γνώρισα να διαβάσει μια συλλογή διη-
γημάτων μου. Όταν του είπα ότι εγώ τα έχω
γράψει, μου είπε: "Αν θέλετε, μπορώ να σας
δώσω ένα πολύ νόστιμο θέμα για διήγημα."

Και μου διηγήθηκε αυτή την ιστορία:

— Στα 1879 βρισκόμουν στους Μπατάχ, μια φυλή της κεν-
τροφάς Αφρικής. Αφού εκατήχησα στη χριστιανική πίστι μερικούς
απ' αυτούς τους αγρίους, που είνε και ανθρωποφάγοι, μια μέρα
έστειλε και μ' εκάλεσε ο Κάλα-Μούκ, ο άρχηγός των, που έπιθυ-
μούσε να με γνωρίσει. Με υπεδέχθη στο καλντρί του, όπου εκάθηντο
άνισια σε τέσσαρες γυναίκες, τās τέσσαρες συζύγους του, όλες
άσχημες στο πρόσωπο, αλλά νέες και με όμορφο κορμί.

— Εήγησέ μου, λευκή, τη σοφία σου, μου είπε.
— Τη σοφία μου; και ποιός σου είπε πως έχω σοφία;
— Μ' έβεβαίωσαν ότι διαβάζεις στο μέλλον των ανθρώπων.

— Εγώ, όχι. Είμαι ένας
αδύνατος άνθρωπος που η
μόνη μου δύναμις είνε αυτό:
Και του έδειξα το σταυρό που
φορούσε στο λαιμό.

— Τότε πως είχες τη δύνα-
μη να πλανέγης την πιο όμορ-
φη γυναίκα του τόπου μου, τη
Μακεμάχ-Τιμ, και την πε-
ρίφραή μου Ουκένε, και την
Αδι-κουντσί, που τις έκαμες
να εγκαταλείψουν το Μπατάχ
και να καταφύγουν στην Αβυσ-
σινία του Νεγκούς;

— Τους μήλησα για τον Θε-
ό άνθρωπο και παραδέχτηκαν
την παντοδυναμία του.

— Την παντοδυναμία του;..
είπε γελώντας ο Κάλα Μούκ·
τότε, πως άφησε και τον σκό-
τοσαν;

— Για ν' αναστηθώ με πε-
ρισσότερη δόξα.

— Και αν τώρα σε θανα-
τώσω, λευκή;

— Ο' αποθάνω όπως ο Θεός
μου, για ν' αναστηθώ στους
Ουρανούς.

— Δεν φοβάσαι το θάνατο;

— Όχι.

— Και αν σε υποχρεώσω
να προσκυνήσεις το δικό μου
θεό;

— Προτιμότερο έχω ν' απο-
θάνω.

Ο Κάλα Μούκ σηκώθηκε.
Τα μάτια του έλαμπαν σαν
κόβουνα αναμμένα. Εγώ τον
κτύπαζα ήσυχα.

— Άκουσε να μιλούν για
της Πυραμίδες, είπε. Η δική μου
θηρησκεία είνε αιώνια σαν της
Πυραμίδας.

— Μ' έπιασαν— έξηκολούθησε ο Φραγκισκανός— μ' έδωσαν με
την πλάτη ακουμπισμένη σ' ένα δέντρο, όπου ήσαν γύρω μου
έως εκατό αγριοί και άρχισαν γά χοροπηδούν δείχνοντάς μου της
φαρμακερές λόγχες τους. Αυτό κάπως με παρηγόρησε. Οι Μπατάχ,
καθώς είπα, είνε ανθρωποφάγοι, και η ιδέα ότι θα με φάνε ήταν
τό μόνο που με στενοχωρούσε. «Αλλά αν οι λόγχες είνε φαρμακε-
ρές, συλλογίστηκα, αυτό είνε σημάδι ότι οι αγαπρητο Μπατάχ δεν
θα καταδεχθούν να φάνε το χρέας ενός άπιστου!» Ο χορός βά-
σταζε άρετη ώρα, και έλαβαν μέρος εις αυτόν και οι γυναίκες του
Άρχηγού. Ύστερα όλοι έφυγαν. Νύχτωσε. Έμεινα στο σκο άδι.

Έβλεπα άκουσα π σο μου μια φωνή γυναικεία που μουρμούριζε
τ' όνομά μου «Λευκή», όπως με βάπτισε ο Κάλα Μούκ. Εβόθς ά-
νεγνώριστα την τετάρτη σύζυγο του Άρχηγού. Εκείνη που δεν την
είδα να χορεύει μαζί με της άλλες. «Θ' αποθάνης, μου είπε, μόλις
ο ήλιος διώξη το τελευταίο άστέρι».

— Θ' αποθάνω! Αυτό το ξέρω. Ήθελα τουλάχιστον να μάθω
αν θα με φάνε.

— Ίσως.

Περνιτό να σας είπω πόσο μ' ετρόμαξε αυτή η είδησις. Ός
τόσο κατώρθωσα να κρύψω τον τρόμο μου και εσωπηση. Στους ά-

Της έσφαξε και της έφαγε!

γίους, το μόνο που προξενεί θάνασμο και σεβασμό, είνε η άδια
φορία μπροστά στο θάνατο.

Εκείνη μου είπε: «Τι της είπες, λευκή, της Μακεμάχ-Τιμ,
που την έπεισες να προσκυνήση το Θεό σου;

— Γιατί θέλεις να το μάθης;

— Από περιέργεια. Πέ μου, λευκή, τα λόγια που της είπες.

— Ο Θεός μου είνε Θεός άγάπης και εύσπλαχνίας· αποστρέ-
φεται τους δυνατούς και εύνοεί τους άσθενείς και τους καταδικω-
μένους. Μισεί τους πλουσίους και αγαπά τους ταπεινούς και τους
πτωχούς. Ο Θεός μου δεν θέλει την γυναίκα δούλη του άνδρα,
την θέλει σύντροφό του αγαπημένη...

Η μαύρη έφυγε, χωρίς να σταθώ ν' άκούση περισσότερα, και
όλιγες στιγμές ύστερότερα, ήρθε πάλι μαζί με δύο στρατιώτες του
Άρχηγού που μ' έφυσαν και με ώδήγησαν πάλι έμπρός του.

— Λευκή—μου είπε—τί πρέπει να κάμω για να γίνω χρι-
στιανός;

— Πρέπει να σε βαπτίσω.

— Βάπτισέ με.

— Μα πρώτα πρέπει να μάθης ποιά είνε τα καθήκοντα το

— Πέ μου να τα μάθω.

— Αυτό θέλει καιρό. Είμαι
ελεύθερος;

— Ναί.

— Λοιπόν πρέπει να πάω
στην Κάλλα, που έχει κοντά
είνε το Μοναστήρι των Ίερα-
ποστόλων. Στο γυρισμό μου,
ύστερα από ένα μήνα, αν πάν
τα εξακολουθήσω να έχω την
ίδια καλή διάθεση όπως ση-
μερα, θα σε μάθω να λατρεύς
το Θεό μου. Καλή αντίκριση
ύστερα από ένα μήνα.

Τη χαρηνή, ο Κάλα—Μούκ
πρόσταξε τέσσαρες ανθρώπους
του να με συνοδεύσουν έως τα
σύνορα των άγγλικών κτήσεων,
αφού του άπεσέτην ότι στην
ώριστη προθεσμία θα έχω
επιστρέψει.

Αργότερα έμαθα μια πολύ
περιεργή ιστορία. Από της
τέσσαρες γυναίκες του ο Κάλα
— Μούκ άγαπούσε μόνο τη
Μπέν-γκιά, τη μαύρη, που σ'
αυτή χωροτούσε τη σωτηρία
μου. Είχε και της άλλες τρεις,
επειδή ένας Άρχηγός της πε-
ριοχής του δεν μπορούσε να
έχει όλώτερες από τρεις. Η
άγαπη του Κάλα—Μούκ και
της Μπέν—γκιά ήτο ένα ει-
δύλλιον. Οι άλλες τρεις, που
ζηλεύαν γι' αυτή την προτίμη-
σι, προσπαθούσαν να επανα-
στατήσουν τη φυλή και να δι-
ώξουν τη Μπέν—γκιά. Ο
Κάλα—Μούκ ένιχνε τους έ-
παναστάτες, αλλά εξακολουθού-
σε να ίχη στη όρχη του της
τρείς γυναίκες. Γι' αυτό άκολουθούσε τώρα τη συμβουλή της εύνοου-
μένης συζύγου του και έκαμε το πραξικόπημα να γείνη χριστιανός.

Ύστερα από ένα μήνα επέστρεψα. Η φυλή των Μπατάχ ήτο ά-
ναστατωμένη. Οι γείτονες Βόγες, φίλοι και σύμμαχοι του Κάλα-
Μούκ, τον ένίσχυσαν διά να καταβάλη ένα νέο επαναστατικό κίνημα
των άπικρών του. Έκατόν είκοσι άπ' αυτούς έτιμωρήθησαν από
τον άσπρο ελέφαντα, που τους σήκωνε από ένα—ένα με την προ-
βοσκίδα του και το 'ς έριχνε στους κροκοδείλους.

Μόλις επέστρεψα, ο Κάλα—Μούκ με υπεδέχθη με μεγάλας τι-
μής, με τη Μπέν—γκιά στο πλευρό του. Ήθελε να μ' άγκαλιάσει,
και με κράτησε στο τραπέζι του να φάγω από τα φαγητά του,
τιμή που την παραχωρούσαν οι Μπατάχ μόνο στα πολύ ύψηλά
πρόσωπα.

— Η θρησκεία σου, μου είπε, επιβάλλει να παίρνω κανείς μόνο
μία σύζυγο. Λοιπόν, για να γίνω καλός χριστιανός, διάλεξε, όπως
βλέπεις, μία από της τέσσαρες γυναίκες, τη μόνη που εις το έβλε-
θ' αγαπώ και θα θεωρώ σύζυγό μου.

— Πολύ καλά έκαμες, του είπα. Και της άλλες τρεις;.. Της
έδιωξες;..

Ο Κάλα—Μούκ, με τον άφελέστερο τρόπο, μου άπήντησε: Να
της διώξω;.. Μου φαινόταν πολύ έξυπνιστικό γι' αυτές!..

— Λοιπόν;

— Της φάγαμε, αδελφέ μου, της φάγαμε!.. (Από το Ιταλινό)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Άρνησις.

Στη Ρωσία, ένας ευγενής δημοσίευσε σε μιάν έφημερίδα την
ά-όλουθη άγγελία:

«Αναχωρών διά την Δυτικήν Ευρώπην, άναζητώ ένα κύριον
νέον, κομψόν και γνώστην της Γαλλικής και της Άγγλικής».

Μόλις κυκλοφόρησε η έφημερίδα, ένας γέρος Έβραίος παρου-
σιάζεται στο σπίτι του ευγενούς και ζητεί να του μιλήση έπειγόν-
τως. Ο θυρωρός τον έμποδίζει να μπη.

— Πες στον κύριό σου, πως έχω να του πω κάτι τι σπουδαίο.
Ο θυρωρός πηγαίνει στον κύριό του και σε λίγο γυρίζει και
άδηγεί μέσα τον Έβραίο.

— Κύριε, είδα την άγγελία σας στην έφημερίδα... Όπως βλέ-
πετε, δεν είμαι ούτε νέος, ούτε κομψός. Και πρέπει να προσθέσω
πως δε γνωρίζω ούτε τη Γαλλική, ούτε την Άγγλική.

— Μα τότε, τί θέλετε;

— Ήρθα άπλώς να σας πω, πως δεν μπορώ να δεχθώ τη θέσι
που προσφέρετε.

Μια καλή σύστασις.

— Καλημέρα, Λαμπέρ!

— Καλημέρα, Μάγερ.

— Οι δουλειές; Καλά;

— Δόξα τω Θεώ. ΉΚ' οι δικές σου;

— Οι δικές μου, όχι και τόσο καλά, μα θα διορθωθούν... Ζέ-
ρεις, πως μου ζήτησαν χθές πληροφορίας για σένα;

— Α! Άλήθεια;

— Ναί. Ύπόθεσε πως άπάντησα: «Ο Λαμπέρ είνε ένας πολύ
τίμιος άνθρωπος, έχει σπουδαία θέσι στο Χρηματιστήριο, έχει με-
γάλη περιουσία, ξοδεύει τουλάχιστον διακόσες χιλιάδες φράγκα το
χρόνο». Τι θάλαγες;

— Θάλαγα: «Μάγερ, είσαι πολύ καλός κ' ευγενικός για μένα,
μα είσαι λιγάκι υπερβολικός...» Μα σε ποιόν έδωσες αυτές της πλη-
ροφορίες;

— Σ' έναν Έλεγκτή των Φόρων, Λαμπέρ.

Το χρέμα κ' η πείρα

Ο Λεβή κ' ο Σολωμών άνοίγουν μαζί ένα σαράφικο. Ένας
κοινός φίλος, ο Μάγερ, συναντά το Λεβή.

— Μα πές μου, Λεβή, φαίνεσαι πολύ χαρούμενος. Μήπως σου
πесе καμιά κληρονομιά;

— Όχι.

— Τότε;

— Συντρόφεψα με το Σολωμών, κ' άνοίξαμε μαζί ένα σαράφικο.

— Μα αυτός είνε πλούσιος. Έσύ;

— Εγώ, δεν είμαι. Μά; να σου πω: σήμερα, αυτός έχει το
χρέμα, κ' εγώ την πείρα. Σ' ένα χρόνο, εγώ θάχω το χρέμα, κ'
αυτός την πείρα.

Κ.-ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ

ΣΑΤΥΡΑΙ

ΚΑΙ... ΣΙΡ!

Καταμάς ο παντοκράτης, άποκτήσας θυγατέρα,
έτρεξε στο Δημαρχείον

Για το μικρόν παιδίον
Καταγράψη στα μητρώα και σημάνη τον πατέρα.

Είτα οτε καταγράφη της μικράς η γενεθλία
ώφειλε να υπογράψη,

άλλ' αντί άπλως να γράψη
Τόνομα του, υπογράφει:—Καταμάς και Συντρόφισ!

Δ. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΑΘΗΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Ο γνωστός τοπιογράφος Σίμερ, ο άποθινών το 1886, έμεινε το
1830 στη Ρώμη. Στο εργαστήριόν του έδειχνε μια μέρα σε διαφό-
ρους επισκέπτας μια εικόνα, η οποία παρίστανε τον πρώτον καταρ-
ρόκτην του Νείλου. Κάποιος όμως των επισκεπτών επέμενε ότι
δεν είνε ακριβής η εικόνα και δεν παριστά την φυσική θέσιν του
τοπίου.

Ο ζωγράφος έφερε φυσικά τās άντιρρήσεις του, ύποστηλζαν
πως δεν έχει άπατηθώ και η συζήτησις ειχεν άναμνη.

— Θα δούμε ποιός έχει δίκιο, ξεφωνίζει έξαφνα ένας από τους
Άγγλους μαθητάς του ζωγράφου και πηδάει βιαστικός έξω από το
τοπίου.

Οι παρευρισκόμενοι έπερίμεναν, νομίζοντας ότι ο νέος θα έ-
φερνε κανένα βιβλίο περιγράφον τον καταρρόκτην.

Μα η ώρα περνούσαν χωρίς να φαίνεται ο μαθητής.

Ο Σίμερ άνησύχησε για την εξαφάνισι αυτή και μετά 2-3 ή-
μέρες άρχισε να έρευνά να τον ανακαλύψη, μα του κάκου. Όλοι
έπιστεψαν τότε, ότι στον άτυχή μαθητή του ζωγράφου συνέβη κα-
ποιο κακό.

Τρεις μήνες διέρρευσαν...

Και να έξαφνα ένα πρωί, μετά την τριμηνίαν αυτήν, είσε-
λαύνει στο εργαστήριό του ζωγράφου ο εξαφανισθείς μαθητής
κραυγάζων:

—Μαέστρο! Σίς φέρνω μια ίχνογραφία του
πρώτου καταρρόκτητος του Νείλου. Είνε πιστή,
διότι την ίχνογράφησα επί τόπου. Και συμφωνεί
άπολύτως με την εικόνα σας. Είχατε δίκιο...

Μόλις την σιγμή αυτή έννόησεν ο Σίμερ
ότι, ο μαθητής του ειχε ταξιδεύσει μέχρι του
Νείλου για να τον βγάλη άστροπρόσωπο και τον
αγάλλισε και τον κατεφίλησε!..

ΠΟΣ ΕΓΓΟΡΙΣΘΗΚΑΝ

Ο περίφημος ζωγράφος Van Dyk έπλην το έτος 1653 εις
Harlem μόνον και μόνον για να γνωρίση προσωπικώς τον ζωγρά-
φον Hals. Άλλά ο σκοπός του ταξιδίου δεν ήτο πολύ εύκαταρ-
τος, καθότι ο Hals νοσημεριόν σχεδόν διέτριβεν εις τας ταβέρνας.

Επειδή ο Van Dyk δεν μπορούσε να τον συναντήση, εκάθησε και
του έγραψε πως είνε βαθύπλουτος κ' επιθυμεί να του φτιάση το
πορταίτο. Του ύποσχεμινε δε να βιαστή γιατί δεν θά μείνη πολ-
λές ημέρες στο Harlem.

Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Van Dyk συνήντηθ' άμέσως την επο-
μένη με τον Hals, ο όποτος άρχισε να του φτιάνη την εικόνα, μη
γνωρίζοντας με ποιόν έχει να κάμη. Η εργασία δεν κράτησε και
πολύ. Έντός όλίνου το πορταίτο ήταν έτοιμο.

Ο Van Dyk βλέποντας την εικόνα του έμεινε πολύ εύχαρι-
στημένος, ειπεν όμως στον ζωγράφον ότι η τέχνη του δεν φαίνεται
να είνε και πολύ δύσκολη και τον παρακάλεσε να πείσση για να
τον ζωγραφίση κ' αυτός.

Με ειρωνείαν και λίαν για την άπλότητα του ένευ, εκάθησεν ο
Hals πρό αυτού. Πόση όμως ήταν η έκπληξις του,
όταν «ματ' όλιγας στιγμάς ο Van Dyk του παρου-
σίασε της προσώπογραφίας του!

— Η ο διάβολος είσαι η Van Dyk! έφώναξεν
τότε πέφτοντας στην άγκαλιά του ο Hals.

— Είμαι αυτός που είπες ακριβώς, φώναξε και ο Dyk
και άγκαλιάσθησαν κ' έμειναν έκτοτε στενοί φίλοι.

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Ότε ο μεγάλος μουσικός Ρίχάρδος Βάγνερ έμεινε στο Μαγδε-
βούργο ως διευθυντής της όρχηστρας του θεάτρου, εύρίσκετο σε
δυσκολή οικονομική θέσι και πολλές φορές δεν ήγε ούτε να πλη-
ρώση το νόκι της φτώχεις του κατοικίας. Ο νοικοκύρης του για
να είνε ασφαλισμένος, έκατούσε πάντα ο ίδιος το μόνο πολύτιμο
κτίμα του Βάγνερ, το βιολί του, το όποτον ειχε μεγάλην αξία,
μόνον δε τα βράδια, τα όποια ήσαν προσκαλεσμένος ο Βάγνερ σε
μεγάλας συναυλίας και το ειχεν άνάγη, του το έδινε, αλλά από
τον όρον να έπιτηρηται από έναν άνθρωπον, ο όποιος πράγματι
τον συνόδευε παντού. Μετά το τέλος της συναυλίας ο φρουρός αυ-
τός του έφερε πάλι το βιολί για να το δώση στον δύσπιστο
νοικοκύρη.

Ο Βάγνερ θυμώταν το έπεισόδιο αυτό της ζωής του μέχρι θανάτου!

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΝΑΔΙΡ

Ο σείχης Μουράτ σέλλανε ο ίδιος το ώρατο αραβικό αλόγο του. Τού χάιδε τα μαύρα καπούλια και έκείνο χρεμέτιζε από άνη πομονήσια και γαρά. Ο Μουράτ άρχισε να του μιλή :

— Περήφανέ μου Ναδίρ, πάμε στον πόλεμο. Θα χτυπήσουμε τον Εύρωπαϊο που ήρθε να μολύνει το άγιο χώμα της πατρίδος μας. Θα λυτρώσουμε τον αγαπημένο τόπο από τους άπιστους που θέλουν να μας τον πάρουν. Θα πλύνεις τα πόδια σου στο αίμα τους. Τα κορμιά τους θα στρωθούν για να πατήεις επάνω. Τί δημοφιλές σου είσαι, Ναδίρ. Πέ μου, θυμάσαι την ώραία Φατιμέ με το χιονόποτο στήθος ; Άξιώθηκες να την κρατήσεις στην πλάτη σου. Το κατάσπρω κορμί της κάθησε στη ράχι σου. Το χέρι της σου χάιδε την χαίτη. Τά κορμιά της χείλη της σου φιλούσαν το μέτωπο. Τί τιμή για σένα Ναδίρ. Πάλι θα την ίδεις και πάλι θα σε χαιδέψει, ύστερα από τον πόλεμο. Και ο άφέντης σου θα σε ζηλεύει όταν τ' άφροδύλαστά της χείρα θα σου άγκαλιάζουν το κεφάλι, και το πρόσωπό σου θα γίγνη στα στήθια της. Θα σου αγοράσει λουριά κεντημένα με μετάξι και χρυσάφι. Η Φατιμέ θα σε καρβαλλήσει και θα χλιμντρήσει από χαρά σαν αϊθανθή : στη ράχι σου το άπαλό της κορμί.

Αυτά λέγοντας ο σείχης σέλλανε τ' αλόγο του, πήδησε πάνω και έφυγε σαν άστραπή. Όταν εύρεθή επί κεφαλής των άνδρων του, ξεκίνησαν για τον έχθρο.

Στη μάχη ο Μουράτ έτρεχε παντού όπου ο κίνδυνος των καλούσε. Ο Ναδίρ ήλγαινε σείοντας τη χρίτη του. Έξαρνα τον βρήκε ένα βόλι και έπεσε. Ο άφέντης του πήδησε κατά γής και τον ανασήκωσε. Τράβηξε το δύστυχο αλόγο στον ίσαιο και έκεί σταμάτησε να έξετάει την πληγή του... Κ' όταν είδε ότι εινε θανατηφόρος, ο Μουράτ άγκάλιασε το πιστό ξώο και του έλε :

— Ναδίρ, πληγώθηκες βαρεία, ποτέ πιά δεν θα ξαναϊδής την

ώραία Φατιμέ. Σ' εύχαριστώ, Ναδίρ, για την καλή σου ύπηρεσία. Συγγώρησε με αν σου κανω κακό. Μά πρέπει, αλλοίμονο, να σ' άπαλλάξω από χειρότερα βάσανα. Τέλος σου δοκιζομαι, μάργος μου δ' Άλλάχ, πώς δεν θα σ' άφήσω ανεχδίκητο.

Σ' αυτά τα λόγια, ο σείχης τραβήχτηκε πίσω όλίγα βήματα, σήκωσε το όπλο, σημάδεψε το αλόγο στην καρδιά και το άφησε στον τόπο. Βιάστηκε να φύγει απ' εκεί.

Η μάχη εξακολούθησε. Ο Μουράτ ήλρε πάλι τη θέσι του άνάμεσα στους πολεμιστάς. Πολλοί απ' αυτούς ζήτησαν να 'ου παραχωρήσουν το αλόγο τους. Αυτός δεν έδέχθη. Πολεμούσε πεζός, περιμένοντας τη στιγμή να εκδικηθή.

Κατόρθωσε να έμνη στής τάξεις των έχθρων και να πλησιάσει στον άρχηγό των Εύρωπαίων. Όρμησε στον έρμικο στρατηγό και πήδησε πίσω του, στη σέλλα τ' αλόγου του. Έκείνος προσπαθούσε ν' άπαλλαγί μά ο Μουράτ με το ένα του χέρι του έξωσε το κορμί και του παρέλυσε τας κινήσεις, ενώ με το άλλο τράβηξε το μαχαίρι του και το βύθισε στο στήθος του αλόγου. Το ξώο άφηνίασε και άρχισε να τρέχει. Ο σείχης με τη μοναδική ευκίνησή του, το άδήγησε στο μέρος όπου εύρίσκετο το λείψανο του Ναδίρ. Έκει, νήδησε κατά γής, έπιασε το αλόγο από το χάλινάρι και το γονάτισε. Ύστερα έπιασε τον Εύρωπαϊο άρχηγό, έβγαλε από τη τζέπη του ένα σμίκρι και τον έδεσε σ' ένα δένδρο.

Τότε σήκωσε στο αλόγο και τρεις φορές το χτύπησε στην καρδιά. Τό αίμα έτρεξε ποτάμι. Το φτωχό ξώο άπόμεινε νεκρό.

Ο Μουράτ σήκωσε τα μάτια στον ουρανό και έλε :

— Μάρτυς μου ο Προφήτης δι κρατήσα τον όρκο μου.

Ύστερα γυρίζοντας στον Εύρωπαϊο τον ήλσε και του έλε :

— Οι δουλοί σου σκότωσαν το άτι μου, το Ναδίρ μου. Τόν έκδικήθηκα σκοτώνοντας το καληλόγο σου. Το δικό σου αλόγο δεν άξιζε όσο το δικό μου, μά δεν έχει να κάμη, αυτό μάς ικανοποιήσει και μένα και τον Ναδίρ. Μπορείς τώρα άφοβα να φύγεις. Δεν θα σε

πειράξω όσο που να γυρίσεις στους δικούς σου. Μά τότε θάρη να κυνηγήσω και να σκοτώσω τους στρατιώτες σου, και έσένα θα σου έξερωίωσιν την καρδιά, να τη δώσω στους στρατιώτες μου για να τη ρίξουνε στους χοίρους.

Ύστερα ο σείχης του έγεννε περιφρονητικά να φύγει, και γυρί ζωνιάς του την πλάτη τράβηξε κι' αυτός το δρόμο του. Άλλά μόλις έπροχώρηε λίγα βήματα, η οθάνθη ένα στίλετο να βυθίζεται άνάμεσα σίς πλάτες του. Κυλίστηκε κατά γής κολυμπώντας στο αίμά του.

Ο Εύρωπαϊος τον σήκωσε χαμογελώντας. Ο σείχης άνασηκώθηκε με κόπο, και τον ήφτυσε στο πρόσωπο.

Ο άλλος κινείνος, σήκωσε το πόδι και με τη φτέρνα κοπάνισε το πρόσωπο του σείχη που ψυχορραγούσε.

Frédéric de Spengler

ΚΑΛΟΥΝΤΙΚΑ

Η ΑΠΟΦΙΛΩΣΙΣ

Μία από τός έξωραϊστικές άσχολίας των κυριών και δεσποινίδων την εποχήν αυτήν είναι και η άποφίλωσις, ή άφάρσις δηλαδή των τριγών από τον τράχηλον, έκείνων που χόβουν τα μαλλιά πόλκα, τους βραχιόνιας και το πρόσωπον. Η έργασία όμως αυτή ά παιτεί λεπτότητα και προφυλάξεις διότι εινε πολύ επικίνδυνος. Γι' αυτό θα σάς έσυμβουλευάμεν ν' αναθέτετε το δύσκολον έργον της άποφίλωσεως εις ειδικούς, οι όποιοι θα σάς άπήλλασαν των τριγών που σάς άσχημίζουν το πρόσωπον ή τα μίλη και άκινδύνως και χωρίς πόνον...

Εάν όλως ύπελκονσαι εις τας άπαιτήσεις της φιλαρεσκίας ύμν, έπιχειρήσετε αι ίδιαι το λεπτόν τουτο έργον, προσήτε ως έξης :

1) Εκθέσατε εις τός έξατρίσεις διαλύσεως ή γραμμάριον βάμματος ομύρης και 50 γραμμάριον Κολωνίας, το μέρος του προσώπου το όποιον πρόκειται ν' άποφιλώσετε.

2) Θερμάνετε έλαφρά μίαν ράβδον κηρού άγνού και εφαρμώσατέ την κατ' εύθείαν επί της προς μάθισιν έπιφάνειας, ήν εξέθεσάτε εις τός έξατρίσεις.

3) Άποσύρατε δυνατά την ράβδον του κηρού, ήτις άποσπεί και συναποκομίζει τας τρίχας χωρίς να σάς προσενήση πόσος πόνον.

Μή παραμελείτε ουδέν άντισηπτικόν μέτρον κατό την έργασίαν αυτήν, και προσέχετε να μη προκαλέσετε φλεγμονήν.

Η χρήσις της σιδηράς λοβίδος προς άφαίρεσιν των τριγών εινε πολύ επικίνδυνος, πονεί και δύναται να προκαλέση φλόγων του άποφιλωθέντος μέρους.

Τό δούξενέ ή δούγουοιζον ύδωρ χρησιμοποιείται συχνότατα εις την άποφίλωσιν. Πρό πάντων διότι παρουσιάζει το πλεονέκτημα ότι ξεβάφει τας καστανάς τρίχας και κατ' άκολουθίαν της καθιστά όλιγώτερον κατάρφανές.

Η προ φημισή άποφιλωτική σκευασία των Τούρκων, ή γνωστή υπό το όνομα «Ρούσμα», ή πολυμένη και υπό των φαρμακείων ως οπσιαλίτε καλλυντικόν, άποτελείται εκ των έξης συστατικών :

«Αρσενος μη έσβεσμένη (τίτανος) 40 γραμμάρι.

Θειούχον άρσενικόν 5

1 α κοπανάτζε και τα διαλύετε εις : 50 γραμμάρι.

Άσπράδια αυγών 200

Οι Τούρκοι δοκιμάζουν κατόπιν τουτου το μίγμα των, το όποιον και άρωματίζουν καταλλήλως,βυθίζοντας έντός αυτού ένα φτερό. Άν καί άμέσως, θα είπη πώς ή σκευασία εινε έπιτυχημένη...

Πρός Θεού ! όμως κυρίαί, και δεσποινίδες, μη χρησιμοποιείτε ποτέ την σκευασίαν αυτήν. Καταστρέφει την έπιδερμίδα, την καιει, την φλογίζει, την ξηραίνει, την σκάει !...

Επίσης άνοηφέες εινε και το ξύρισμα, διότι αι τρίχες βγαίνουν ταχέως και μάλιστα χονδροτέρες και δυναμωμένες. Εινε προτιμότερον να τής κόπτετε με το ψαλίδι.

Καλύτερος τρόπος λοιπόν και έντελώς άκύνδυνος, ειναι ο ύποδεικνυόμενος εις την άρχήν του παρόντος, διά των έξατρίσεων και της ράβδου του κηρού. Δοκιμάσατέ τον, ύπομονετικά όμως...

Ο ΔΟΚΤΩΡ Χ.

πειράξω όσο που να γυρίσεις στους δικούς σου. Μά τότε θάρη να κυνηγήσω και να σκοτώσω τους στρατιώτες σου, και έσένα θα σου έξερωίωσιν την καρδιά, να τη δώσω στους στρατιώτες μου για να τη ρίξουνε στους χοίρους.

Ύστερα ο σείχης του έγεννε περιφρονητικά να φύγει, και γυρί ζωνιάς του την πλάτη τράβηξε κι' αυτός το δρόμο του. Άλλά μόλις έπροχώρηε λίγα βήματα, η οθάνθη ένα στίλετο να βυθίζεται άνάμεσα σίς πλάτες του. Κυλίστηκε κατά γής κολυμπώντας στο αίμά του.

Ο Εύρωπαϊος τον σήκωσε χαμογελώντας. Ο σείχης άνασηκώθηκε με κόπο, και τον ήφτυσε στο πρόσωπο.

Ο άλλος κινείνος, σήκωσε το πόδι και με τη φτέρνα κοπάνισε το πρόσωπο του σείχη που ψυχορραγούσε.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

Δύο αδελφάδες ήτανε πεντάμορφαι, ή Δέσπω κι' ή Έλένη, κόραις του παπα' σ' ένα κλαδί δυο ρόδα γλυκομύριστα. Η μία ξανθή, ξανθούλα, καταγάλανη, κι' ή άλλη μαυρομάτα και μελαχροινή. Τη Δέσπω την ξανθή, τη μεγαλύτερη, άγάπησεν ο Άήμος τ' άρχοντόπουλο, κι' αυτή με την καρδιά της τον άγάπησε. Και μίαν άνημιά μέρα, μέρα του Μαγίου, ή νηά κι' ο νηός 'ς τη βρύσι άπαντηθήκανε. — Δέσπω, γλυκειά μου άγάπη, Δέσπω, σ' ά- [γαπώ !

Τόσον καιρό τον πόνο μου τον έκουβα, και τώρα πιά ή άγάπη μου ξεγείλισε : μή χαμηλώνεις τα γλυκά ματάκια σου Δέσπω μου, κύταξέ με, πές μου, μ' άγαπάς ; Κ' ή κόρη ντροπαλά τα μάτια έσήκωσε, χωρίς να βγάλλι λέξι και χωρίς μιλή με μιά ματιά του έλεπε την άγάπη της. Κανείς το μυστικό των δεν έγνώρισε, κανένας την άγάπη των δεν έμαθε.

Στην έκκλησιά συχνά συναπαντιώτανε, 'ς τα πανηγύρια του χωριού την έβλεπε, κι' αν κάποτε περνούσε από τον δρόμο της, 'ς το παραθύρι ή νηά τον έκαστέαγε.

Όλημερς ή Δέσπω τον στοχάζονταν, κοιμώτανε, τον έβλεπε 'ς τον ύπν της. Κανείς το μυστικό της δεν έγνώρισε, κανένας την άγάπη της δεν έμαθε.

Περών ή μέραις φευγουνε γοργοφτεραίς, κι' ή αδελφή της Δέσπως ή μελαχροινή, ή όμορφη Έλένη, ή πειο μικρότερη, χλωμάζει λίγο λίγο και μαραίνεται, χλωμάζει λίγο-λίγο και βαρειαρωσάτα.

— Έλένη, τί σου λείπει και μαραίνεσαι, τί έχεις αδελφή μου, και βαρειαρωσάτα ; — Σάν το γυρεύς, Δέσπω, και σ' ήν έρωτάς, θα σου το πώ, κι' αν θέλης παρηγορά με.

— Ο πόνος σου, Έλένη, θάναι πόνος μου, το μυστικό που κρύβεις μέσα 'ς την καρδιά, απ' την καρδιά σου θάναι πειο βαρύτερο, γι' αυτό, γλυκειά αδελφούλα μου, γι' αυτό [πονείς.

— Άχ ! Δέσπω, θα πεθάνω μέσ' 'ς τα νεύα- [τα μου !

Τη νύκτα της λαμπής, θυμάσαι, Δέσπω μου, στεκόταν άντίκρυ μας στο στασίδι του, κι' ή λάμψη της λαμπάδας όπου κράταγε την έκανε γλυκύτερη την όψη του.

συχνά συχνά τα μάτια του χαμήλωνε και πάλι πειο συχνότερα μάς κύταζε κι' ένοιθα μέσ' τα μάτια μου τα μάτια του.

— Άχ ! πότε από τότε πέντε μήνες πέρασαν και 'ς την καρδιά μου νοιώθω κάθε του μυτιά και 'ς όπου κι' αν πάγω, Δέσπω, και όπου και αν [σταθώ

τον έχω ζωντανό μπροστά'στά μάτια μου με το κερί στο χέρι που τον γνώρισα και δεν μπορώ να νοιώσω, δεν μπορώ να πώ αν εινε απ' την λαμπάδα ή απ' τα μάτια του.

ή λάμψη που σκοπεύεται γύρω-γύρω του, τον άγαπώ, τον έχω μέσ' τα σπλάχνα μου. — Ποιός είν' Έλένη μου ; πές μου το μη σκ- [ιάζεσαι !

— Ο Άήμος εινε, Δέσπω, τ' άρχοντόπουλο... Βρονταίς κι' άστροπελέκια την έκτύπησαν δεν βλέπει, δεν άκούει, δεν στοχάζεται.

Σε λίγο σάν μιά λάμψη την εφώτισε

κι' είδε στο κλαί και 'την αδελφούλα της χλωμή και μαραμένη και βαρειαρωσμένη. — Γιατί σιωπάινεις, Δέσπω και δεν μου μιλείς ; — Έλένη μη χλωμάξεις και μη θλίβεσαι ο Άήμος π' άγαπάς θα γίνη ταίρι σου. — Η χάρι του θεού την ετερίγνισε κι' εφάνηκε όμορφότερη και δόξαφτη.

Ψηλά σ' ένα βουνάκι καταπράσινο άνάμεσα σε λευκάς αθωάρατας λευκό μοναστηράκι κρύβεται δειλά' έκεί πουλιά χιλιάδες κελαιόδον και το νεράκι τρέχει με μουρούρισμα έκεί ριζοβολούνε μύριες κυκλαμιάς κι' άγριοκρίνοι και βιολέτταις άγριας έκεί κι' ή άνεμώνιας λουλουδιζούνε λευκό μοναστηράκι και καλότυγο ήλθε σ' τη γή κι' άνθίζει σ' τα κατάρναρα.

Έκει ή Δέσπω έπήγε, ράσα φόρεσε ξανθή καλογρηούλα σ' τα κατάρναρα.

— ήλιος χρυσός, ντυμένος μαύρα σύννεφα — Μυρβίει το κελλί της μοσχολίβανο μυρβίει κι' ή καρδιά της απ' τον έρωτα και δυο άνάπαις μέσα της μαλόνουνε :

— Ο Άήμος και ή Έλένη — ποιός θα νικήση ποιός θα νικήση τάχ' από τους δύο των ; — Εμπρός στην Παναγία, μπρός στο εικόνιομα ή Δέσπω γονατίζει και παρακαλεί.

— Γλυκιά μου Παρθένα βοήθα την καρδούλα μου !

— που τρέμει, τρέμει σάν το φυλλοκλάμο και βλέπω την χλωμάδα της Έλένης μου και βλέπω και το άήμου την γλυκιά ματιά θέλει άγάπη ο Άήμος από μέναγε θέλει ζωή ή Έλένη από μέναγε σε ποιόν να δώσω πές μου, ποιόν να στερηθώ

Γλυκειά μου Παρθένα βοήθα την καρδούλα μου !

Περώναν μέρες, μήνες, χρόνια δώδεκα και μίαν αυγούλα ή Δέσπω τ' άπεφάσισε να πάγη στο χωριό να δει τη μάνα της να δει την αδελφή της, τον πατέρα της.

Ρασοντυμένη παίρνει το στρατι-στρατι και φθάνει στο χωριό της και στον τόπο της και φθάνει και στο δρόμο που καθότανε και φθάνει και στο σπίτι που γεννήθηκε και βλέπει και στην πόρτα την Έλένη της κι' ένα παιδί στον κόρφο που το βύλαινε

— Όσα καλή καρδιά μου — Καλώς ώρισε

Κυρά μου να σου έβση το παιδάκι σου μισόσ' να μάθω ποιός εινε ο πατέρας του ; — Ο Άήμος του χωριού μας ο καλύτερος.

— Η Παναγία να δώση να τον γείρεισαι ! Για μιά στιγμήούλα έστρεψε την όψη της να μη φανούν τα μάτια της όπου βούρκωσαν και πάλι ξαναγύρισε για να την δει

κι' είδε και την Έλένη που έκλαιγε — Κυρά μου, γιατί κλαίνε τα ματάκια σου ; — Είχα μίαν αδελφούλα και την έχασα

Είχα και εγώ μιά άγάπη και την έχασα — Όσα καλή καρδιά μου — Στρέ στο καλό.

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Εδαρίστου Καράε)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
 "Ο 'Ιωσήφ μ' έφερε στον καθαρόν άέρα. "Ήμουν πολύ άγχος.
 "Έβλεπα όλο το παρελθόν έμπρός μου και τον κακόν δαίμονα, την Μαριάννα, να πλανάται έπί δρεπλίον και πτωμάτων!
 "Σε λίγες μέρες γύρισα σέ δεινή κατάσταση στο Παρίσι.
 "Ε! λοιπόν, μί ρώτησε ο πατέρας μου, δέν γιαιρεύθηκες δυστυχισμένο μου παιδί;
 "Πατέρα μου, φώναξα, πήρα πειν την άπόφασί μου. Θά μείνω μόνος 'Ισως ή σιωπή και ή μοναξιά κάνουν το θαύμα τ.υς.
 "Πού θέλεις, παιδί μου, να μείνεις;
 "Στο Μπαρρίτς, άπήντησα, κοντά στον ώκεανό και κοντά σ' ένα τάφο!

Μετά όκτώ ήμέρας έφθασα στο Μπαρρίτς με το πιστό μου 'Ιωσήφ. Ένοίκισα μιά μικρή κατοικία από την όποian έβλεπα τη θάλασσα. Από το ύπερβον έβλεπα έπίσης το κοιμητήριο του Μπαρρίτς και δεικνύονα το μαρμαρίνο τάφο του φίλου μου.
 Τους πρώτους μήνας τους περάσαμε ήσυχα. Καθημερινώς πήγαινα να προσεχίζω στον τάφο έκείνον και ήγούρα πειν ήσυχος.
 Την άπελπισία μου διεδίδχη πλέον μιά βαθεία μελαγχολία.
 Δέν ήθελα ν' αυτοκτονήσω. Περίμενα το θάνατο για ν' άπαλλαγώ από τας θλίψεις μου.
 Έξακολουθούσα να βήχω πολύ. "Ενα πρωί, κατόπιν άφθόνου αλμυρού, δ 'Ιωσήφ έκάλεσε ένα γιατρό.
 Άνταρσστήθηκα πού άναγκάστηκα να δεχθώ την έπίσκεψιν αυτού του γέρο 'Ασκληπιάδη.

Και όμως... πρῶγμα σπάνιον, ο άγαθός αυτός λατρός ήταν σοφός. Άφου με κούταξε καλά, με ύπνος πατρικό, άντελήφθη τους πόνους και τους σπαραγμούς μου, τα πάντα.
 "Κύριε, μου είπε, ή άρρώστεια σας εινε πολύ σοβαρά. "Εκάνετε πολύ άσχημα να παραμελήσετε έπί τόσο καιρό την ύγεια σας, ή όποια κινδυνεύει.
 "Κύριε, τού άπήντησα, άν και είμαι άνθρωπος, έν τούτοις δέν φοβόμην το θάνατο. Σας παρακαλώ συνεπώς να μί πληροφορήσετε ειλικρινώς για τας προόδους της άρρώστειας μου αυτής. Νομίζω ότι έχω προσβληθώ από πνευμονικήν φθίσιν...
 "Ο γιατρός έσκυψε το κεφάλι του.

"Εμμενίσσατε πολύ όρθά, κύριε, μου είπε. "Εν τούτοις ή έπιστήμη...
 "Μή προχωρείτε γιατρέ, είπα, ή έπιστήμη δέν μπορεί να θεραπεύση την τρομερά αυτή άρρώστεια, μπορεί όμως να επιβραδύνη το τέλος μου με τα διάφορα βοηθητικά της μέσα.
 "Βεβαία.
 "Λυπών κύριε δάκνω, μάθετε ότι δέν θέλω να φροντίσετε καθόλου για την ύγεια μου. Και τώρα πότε μου, πότε θα πεθάνω έπάνω κάτω;
 "Τρεις μήνας, έξη μήνας 'Ισως, ψιθύρισε λυπημένος ο γιατρός μου.

"Έξη μήνας, όχι περισσότερο γιατρέ, δέν είμαι; "Οχι περισσότερο, επανέλεβεν ο δάκτωρ, άκούοντας καταληκτικός τα παρῆνα λόγια μου. Κατόπιν δέ προσέθεσε:
 "Αν άκούσατε έν νούτοις της όδηγίης μου, θα ζήσετε πολλά έτη Κύριε...

Και μου έδωσε σενταρές και όδηγίες, με της όποιες έπρεπε να συμμορφωθώ.
 Μόλις έφυγεν ο δάκτωρ, άνέβηκα στο ύπερβον και στραφείς προς το μέρος του νεκροταφείου, όπου ο τάφος του Κόμης έφώναζε με λαχάρα:
 "Σε λίγο! σέ λίγο έρχομαι μαζί σου!
 "Ο 'Ιωσήφ με βρήκε άπελπισμένον άντελώς. Είχε ρωτήσει το γιατρό ως φαίνεται γιατί βλέποντας με είπες:
 "Τι συμβαίνει, κύριε;
 "Ιωσήφ, τού είπα, δειχνοντάς του το κοιμητήριο, θα σοβ δώσω τας τελευταίας μου παραγγελίας.

Τι λέτε, καλέ μου κύριε;
 "Φίλε μου, επιθυμώ να άντεφασθώ κοντά στον τάφο του κόμητος Σαιν Ρενύ.
 "Ο 'Ιωσήφ γύρισε άποτόμως προς το άλλο μέρος για να κρύψη τα δάκρυά του.
 Σιγο-σιγά, μέσα με την ήμέρα, γινόμενον πραγματικά, πειν έρείπει, κατέρχον, είχα καταστήσει σά φάντασμα, ο δέσμοι πού με κρατούσαν δεμένο με το κόσμο, θα συνετρίβοντο για πάντα έντός όλίγου.

(Ιστορία ενός τραγικού έρωτος)

"Αναγκάσθηκα ν' άραιώσω τους περιπάτους, μου γιατί ή άδυναμία μου δέν μου επέτρεπε να εξέρχομαι από το δωμάτιό μου. Της νύχτης πού έμεινα άπνος φρόνισα.
 "Θεί μου! Θεί μου! Πότε θα παρουσιασθώ μπροστά Σου; Πότε θα μ' άπελυσθώ από το βάρος των δεινών μου; Θεί μου! Θεί μου! Δέν άρκεί ή τρέση μου με τάνοια; Πρέπει να περιμένω; Να περιμένω άκόμη;

"Ενα έτος άκριβός έπέρασε άφύτου ή Μαριάννα είχε παρουσιασθή έμπρός μου στα έρείπια της Ρώμης.
 Το πρωί αυτό σηκώθηκα τόσο άδυνατισμένος, ώστε με μεγάλον κόπο μ' έντυσε ο 'Ιωσήφ. "Εκάθισα στή πολυθρόνα.
 Τη στιγμή αυτή μιν έφεραν ένα γράμμα, στο φάκελλο του όποιου έν γνώρισα τον χαρακτήρα του Ρέν.

Το άνοιξα συγχυμένος και διάβασα τα ακόλουθα:
 «Παιδί μου!

«Άφου ύπέφερες ως γυναίκα, ή Κόμηση Μάρθα, άπέθανεν ως άνήλ...
 «Ο έλεγχος της συνειδήσεως έσκότωσε τη μεγάλη αυτή νύχ!...
 «Χάιρε, τέκνον μου, ή λύπη σούρει τώρα πειν και μίνα προς τον τάφο και περιμένω την στιγμή, πού θα μ' έδώρη μί τούς φίλους μου.
 «Ζήσος όπως προσεύχεται ύπέρ ήμών! Χαίρε...» ΡΩΚ

"Εξήγησα έμέσως το γράφο.
 "Κύριε, τού είπα, θα σάς ζητήσω σήμερα με μεγάλη έκδούλεσι.
 "Σας άκούω, φίλε μου, μου άπήντησε.
 "Πείτε μου, γιατρέ, πόσες ήμέρες και πόσες ώρες μιν ύπολείπονται να ζήσω άκόμη...

"Ο γιατρός έδισταξε.
 "Σας επαναλαμβάνω, τού είπα πώς δέν έσμαι τίποτε άπ' όσα μου είπατε, δέν ήμην κανένα φίλικο Πείτε μου λοιπόν, θα δώ αβριο την αναλή του ήλιου;
 "Ο γιατρός πήρε το χέρι μου και κούταξε το πριγμό μου.

"Θέλετε να πεθάνετε; μου είπες;
 "Ναι, τού είπα, το επιθυμώ.
 "Ε λοιπόν! ο' άποκοιμηθήτε δύστυχος του ήλιου, σήμερα!...

"Εσπίξα εύχαριστημένος το χέρι του γιατρού, ένά ο 'Ιωσήφ γονατιστός κοντά μου αγκάλιασε.
 "Παρηγορήσου, τού είπα γλυκά, ύπηρετείς πιστός ύπηρετής και φίλος άρρασιωμένος... Σίγης καλά δει φεύγω από τον κόσμο άντ' με μεγάλη μου εύχαρίστησι.

"Εγραψα κατόπιν δύο λέξεις προς τον πατέρα μου και την αδελφή μου και συνεπλήρωσα την 'Ιστορία μου αυτή, γράφοντας το τελευταίο της χειρόγραφο.
 Στις έπει το άπόγευμα διάταξα να μί μεταφέρουν στο ύπερβον τον σκεπτόν "Εστειλα από κεί τον τελευταίο χαινετισμό προς τον κόσμο και τη ζωή, κι' άρχισα να σκέπτομαι όσας είχα γνωρίσει κι' αγαπήσει...

"Εγύρισα κατόπιν προς το κοιμητήριο του Μπαρρίτς το πα' τον ήγούσαν ή τελευταίας άκτίνας του ήλιου πού βολίβεν. Προσέβησα το βίβημα μου στον τάφο του κόμητος Σαιν Ρενύ και έτοιμάσθηκα ν' άποθάνω!... ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΝ

"ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ,"

"Υπέροχον διήγημα του διασημου 'Ιταλού συγγραφέως Λουίτζι Περαντέλο εις τέσσαρας συνεχείας. "Ο 'Ερως, ή Άπιστία, το 'Εγκλημα, ο Θάνατος!...

Ο ΠΕΡΙΟΔΕΥΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΜΑΣ

"Αναχωρήσας πρό τινος έξ 'Αθηνών εύρίσκειται ήδη έν Θεσσαλονίκη ο περιοδεύων αντιπρόσωπος του 'Μπουκέτου' κ. 'Ελευθ. Γιαννακέλης. "Ο κ. Γιαννακέλης πρόκειται να περιέλθη όλόκληρον την 'Ελλάδα, Παλαιάν και Νέαν, προς διάδοσιν του περιωδισμού μας και έγγραφην συνδρομήν. Τόν κ. Γιαννακέλην συστήνουν θερμά προς πάντας τους φίλους, άναγνώστας και συνεργάτας του 'Μπουκέτου' και τούς παρακαλούμεν όπως τόν διευκολύνουν και ένισχύουν εις το έργον του.
 "Εν Θεσσαλονίκη ο κ. Γιαννακέλης δέχεται εις το Καπνεμπόριον Κατάστημα Κ. Βάρκα (όδός Μητροπόλεως).

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τού Ριχάρδου 'Ερρ. Σαβάζ

(Ιστορία Περιπετειών άγωνίας και τρέμου)

(συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 "Όλα αυτά μ' έκαναν να τρομάξω πολύ.

Περάσαμε διαφόρους δρόμους και φθάσαμε τέλος στην πολυτελειστική και φιλόξενη Λέσχη της Πετροπόλεως.

Μου επέτρεψαν να μιν γιατί ο Κωνσταντίνος Βελτόκη είχε κάμει λόγο για μένα. Σε λίγα λεπτά βρέθηκα στο γεμάτο πολυτέλεια και άριστοκορμία χαρτοπαλινγίου της Λέσχης.

Μετόξυ των άλλων είδα έκεί και τον Βόρεν ο δόποιος έτρεξε να μί ρωτήση:
 "Θεί μου ήλθατε να περάσετε μαζί μας τη βραδιά σας; "Ο Σάσας είναι άνακατεμμένος στο παιγνίδι. Τώρα θα σάς συστήσω στους φίλους μας άν και έλθε νωστοί πειν γιατί ή είδησις, της άφιξέως σας διεδόθη στους κύκλους μας και συνετρίβη...

Με παρουσίασε πρόγματι στους διασημότερους και πλέον κομηνούς κυρίους της Πετροπόλεως, οί όποιοι μί έδέχθησαν πολύ φίλικά.
 Προσπάθησα να σκετώσω την όρα μου πίνοντας σαμπάνια και καπνίζοντας ένα σωρό σιγάρα.

Το έξεριξα κυρίως στο ποτό για να ήσυχάσω το νευρικό μου σύστημα. "Ελοβα άκόμη μέρος και στο παιγνίδι και έκέρδιον άρκεία χαρτονομίσματα, με τα όποια θα περνούσα 'Ισως μιά ή δύο ήμέρες.

Συνταγματάρχα, έλάτε κ' από δώ. Φέρετε μου και μίνα λίγη άμερικανική τύχη, φώταξεν έξωρα ο Σάσας από το άλλο μέρος του τοα-περιού.

Και οί λόγο προσέθεσε κοροϊδευτικά:
 "Ας είναι θεί, άς γάνω... "Όποιος χάνει στα χαρτιά κερδίζει στην άγάπη!...

Σάσα δέν πρόπει να παίξης πειν, τού φώναξε ένας νεαρός φίλος του.
 "Σωστά, δέν παίζω πειν, είπα και έπίταξε τα χαρτιά στο τραπέζι βλασφημόντας!

Συγχρόνως άπεμακρύνθη κ' έγώ από το παιγνίδι. Από τας συζητήσεις πού ήλγοντο στην αΐθουσα, έπληροφορήθη πώς ο Σάσας ήταν από τους πλέον επικινδύνους άνδρες της Πετροπόλεως. Άν ήκε στην έρπηκο σωματοφυλακή του Τσάρου, ήταν κομηνός και έμμορφος...

Πρέπει να πάγνη να παίξης. Τό πράγμα θα φθάση σ' αυτήν του Τσάρου, ο δόποιος, καθώς έξορις, δέν θέλει οί άδικοματικοί του να γίνονται περιβόητοι.
 "Εκάθισα τέλος σέ μιά ήσυχη γωνία της Λέσχης μ' άρχισα να σκέπτομαι.

Οί φόβοι μου ξανάγαν έρθη...
 "Ήμουν οάν τρολλός.
 "Άγωνία τρομερά μου πίεζε τη καρδιά.

Ας μιν συνελάνθαν; "Αν άπεκαλύπτοντο τα πάντα: Αυτή στη Σιβηρία κ' έγώ... έγώ πούδς έξορει πού...
 Θα μπορούσαν να μί σώσουν όσας οί λαγυροί Ρώσοι συγγενείς μου; Πόσο άφελής είχα φανή να πάσω μαζί μου την 'Ελένη!

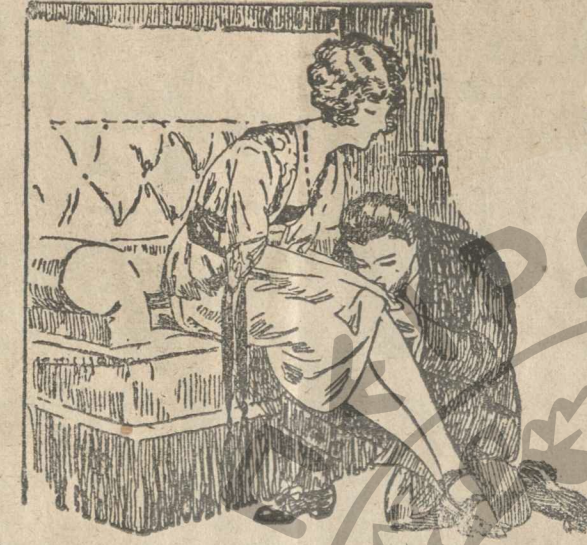
"Εν τφ μεταξύ οί άνεμοί μου ζήτησαν να μί παρασύρουν έξω να ιδώ τα περίεργα της πόλεως.
 "Επροσποσθηκα άκρίφια και τους άονήθηκα.

"Εφυγα μόνος μου πάλι για το ξενοδοχείο. "Η άνησυχία μου δέν σταματούσε στιγμή. "Ηθελα να δώ τί γίνεται έκεί, είχα φόβους άόριστους, νομίζα πώς θα βρω άδυναμικούς στο διαμέρισμά μας και την 'Ελένη δέ μιν χειροπόδαα.

Χίλις δύο ύποψιες πενοούσαν στο μυαλό μου. Και το τρομερότερο πάντων ήταν τούτο: "Η 'Ελένη είχε 'οθή στη Ρωσία, για να καταστρέψη τινόν σχέδιον έπικουρώντας των άναρχικών της Μόσχας και της Πετροπόλεως, με τους άλλους της Εύρώπης ή είχε και άλλον λόγον ο άρχομός της;

"Αν έσκόπευε να κάμη κάτι τρομερό;
 "Εφαίνετο γυναίκα τρομερή.
 Ντα άκόμη μ' έμ' έδήλουν σιδερένια, σωστή τίγρις! "Εραία, μ' ά διαβολικήν.

"Αν είχε σκοπό να διαπράξη κανένα εγκλημα;
 "Ηξενα πώς οί άναρχικοί και οί μνησιστάι διαπράττον τα έσχατα, θνολάουν προθύμως και ατήν τη ζωή τους, προκειμένου να έπίτχουν κάτι...

"Αν συνεπώς εγκληματούσε; Τότε ήμουν για πάντα χαμένος. Τίποτ' δέν θα μ' έσώζε...

"Επρεπε συνεπώς να την προφυλάσσω. Με τας σχέσεις πού έπιασεν ως κυρία μου θα εισηχέτο στα άριστοκρατικότερα σπίτια της πόλεως, εις μέγαβα βαθυπλούτων και πειγνήτων.

"Ισως να συνητάνο και μιν τον Τσάρον σέ κανένα από τα κέντρα αυτά... Και τότε;
 "Όλησμένη καθώς ήταν πάντα, τί θα έχανε να του φυτέψη μιά-δυο σφαίρας στο στήθος;

"Η σκίρη αυτή μ' επάγασε!
 "Είπα τού άμαζά να τρέξη περισσότερο.
 "Ηθελα να φθάσω το ταχύτερον στο ξενοδοχείο και να έξηγηθώ μαζί της. Θα την ήνάγκαζα να μιν ύποσχεθώ ότι θα ήτο φρόνιμη.

Δέν είχε κανένα δικαίωμα να μί καταστρέψη.
 "Ωρείτε να μί εύγνωμονή μάλλον.
 "Εφθάσα στο ξενοδοχείο και βρήκα την 'Ελένην γράφουσαν. Μόλις με είδε, διέκοψε την εργασία της και έφύλαξε τα χειρόγραφα της εις το στήθος της.

"Αγαπητή μου, της είπα, κάμνετε άπερειασνίας.
 "Νομίζετε; ψιθύρισε χαμογελώντας.
 "Αν σάς παραπέτη κανένα χειρόγραφο;
 "Ο! δέν ύπόχει φόβος... "Εξ άλλου...

Τι έλάτε να ήγες;
 "Θέλω να πώ πώς τα χειρόγραφα αυτά θα ήσαν άχρηστα για όποιον ήθελε άλλον. Δέν θα μπορούσε να διαβάση κανείς τα λογογλυφικά μου.
 "Αχολείστε με τό νέο σας κρυπτογραφικό λεξικό για την άλληλο-γραφία των όμοιουσών σας;

Θέλετε να τό μάθετε;
 "Υποθίτω πώς πρέπει να μί μου κρύψετε έμένα.
 "Εστω... τό ένοήσατε. Κατόπιν;
 "Κατόπιν; Θα είχα αγαπητή μου 'Ελένη...

Γιατί δέν μί λέτε 'Ελένη;
 "Δέν έξω. Σας ταιριάζει περισσότερο το μικρό αυτό όνοματάκι...

"Εστω, λέγετε, τί θέλατε να ήγες;
 "Θέλω να σάς πώ 'Ελένη πώς έχετε άπέναντί μου όρισμένας ύποχρεώσεις. Τό παραδέγεσθε;
 "Ναι... Θα ήθελα όμως ν' άκούσω τας ύποχρεώσεις μου αυτές.

Θα σάς τας είπω έμέσως. Δέν πρό-πει 'Ελένη να κάμνε καμμίαν πράξιν πού θα μί κατέστρεφε και μίνα τόν 'Ιδιον.
 "Φοβερόν;
 "Οχι. Δέν φοβόμην. Αλλά στο κάτω της γραφής θα ήμπορούσα να φέρω ως δικαιολογίαν και τόν πόνον. Κι' αυτό γιού είμαι έγγαμος, έχω γυναίκα... Προσέχτε λοιπόν αγαπητή μου, "Αν ύπνισαθώ κανένα κίνδυνο θα είμαι έγώ ο πρώτος πού θα σάς συλλάβω αγαπητή μου και θα σάς παραδώσω στην άδυστομία...

"Η 'Ελένη έχαμογελούσε.
 "Γελάτε; της είπα.
 "Γελώ, αγαπητή μου, για τους παι-διαλιστικούς φόβους σου...

Εύχομαι να είστε παράλογοι και άδικαιολόγητοι...
 "Εστρεφονόμια μίνα στο δωμάτιό, δόσθυμος, έξω φρεσών.

Σκεπτόμην την γυναίκα μου...
 Θα την ξανάβλεπα άραγε;
 Θα έπρόθυνη ποτέ την περιπέτειά μου αυτήν;

"Εκείνο πού μ' έξόργιζε πρώτιστως ήταν το γεγονός ότι, θυσιαζόμενον για την νέα αυτή χλωρί να άπο-ζημιωθώ για τους κινδύνους.
 "Θεί μου! ήταν τόσο όρατα!

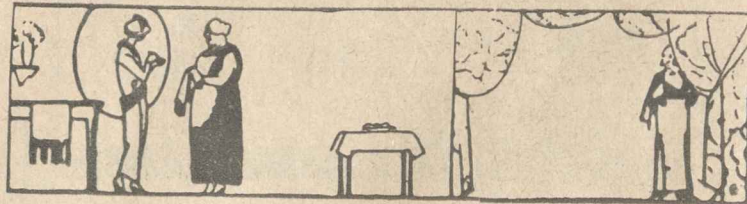
"Ενας έγγελης άν οί άγγελοι είνε τόσο όρατοι στον ούρανόν.
 "Ενας άγγελος με πωχήν άλλων ή ύπερβολικά θηριώδη.

Μου όράνε να δαμάσω και να την καταρπάξω στα φίλημάτα, να ροφήσω φιλιόντας την όλη τη δρασ-σία της λεπτορόδινης οδράς της.

Και έπί τέλους—τό άπεφάσισα. "Ήμουν στρα-τιωτικός. Θα έκαμνα μίαν κανονικήν έφοδον και θα την έμπορεύσασα.

"Εστρέφον προς το μέρος της και έπροχωρούσα μ' όλοά βήματα, έχοντας τα βλέμμάτα μου κολη-μένα επάνω της. ("Απολυθεί)

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΥΤΩΝ

Ἡ ἀμερικανὴ δημοσιογράφος μὲς Πηλὸν Κύντιν συνέλαβε τὴν ἰδέαν ν' ἀνακρίνῃ δημοσιογραφικῶς μερικὸν γεροῦσιαστὰ ἀμερικανὸν, ταπεινῶς καταγωγῆς, πῶς κατάρθωσαν ν' ἀποκτήσουν πλοῦτην καὶ ἀξιώματα. Οἱ γεροῦσιασταὶ αὐτοὶ τῆς διηγήθησαν προθύμως τὰς ἀπαρχὰς τῶν :

Ὁ γεροῦσιαστὴς Κνὺντ Νέλσον τῆς Μινεζώτης, ἐγεννήθη εἰς Νορβηγίαν. Ἐξαστὴς τὴν ἡλικίαν, ἦλθε μὲ τὴν χίαν μητέρα του εἰς τὸ Σικάγο καὶ ζητήσων προστασίαν ἀπὸ ἑνα συγγενὴ του ποὺ ἦτο ἐκεῖ ἐγκατεστημένος. Τὸ Σικάγο ἦτο τότε ἑνα λαοποχῶρι μὲ 20 χιλιάδας ψυχῶν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ ἐδίδεξεν ἡ χολέρα, ἡ ὁποία ὄλλοιον μετὰ τὴν ἀφίξιν των προσέβαλε τὸν συγγενὴ των, ὅστις καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν νόσον. Ἡ μητέρα του, ἐγκαταλείπει μὲν τὴν εἰς τὴν τύχην τῆς, εὐθὺς ἐργάσταν εἰς τὴν ἐργαστασίαν, ἐνθ' ὁ Κνὺντ Νέλσον, διὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμὶ του, ἐγενεὶν ἐφημερίδοπώλη, καὶ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας ἐφοῖτα εἰς τὴν ἀγγλικὴν σχολεῖον. Εἰκοσαετῆς, τὸ 1861, ὁ Κνὺντ Νέλσον, κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν. Τὸ 1864 ἐγενεὶ γραφεὺς συμβολαιογράφου, τὸ 1867 ἐγενεὶ δικηγόρος, καὶ τὸ 1895 οἱ πολῖται τῆς Μινεζώτης τὸν ἐξελέξαν γεροῦσιαστὴν. Εἶνε ἀκόμη τοιοῦτος.

Ἄλλος γεροῦσιαστὴς, ὁ Σαμουὴλ Μόργκαν Σόρτλιντς, τῆς Καλλιφορνίας, τοῦ ὁποίου ὁ βίος παρέχει τὸ αὐτὸ παράδειγμα δραστηριότητος καὶ βιοπάλης, ἔκαμε τὰς ἀπαρχὰς του ὡς : ἐπιστάτης σχολεῖον εἰς Ὀρεγὼνα. Παιθεὶς δ' αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν, ἐγενεὶ τρανὸς ἀνὴρ, καὶ αὐτὴν τὴν ἐπέτρεψε νὰ διαθέτῃ ὥρας διὰ νὰ σπουδάζῃ καὶ ἐπ' αὐτῇ. Μετέβη εἰς ἄγιον Φραγκίσκον ποὺ διεκρίθη εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου. Σήμερον εἶνε γεροῦσιαστὴς.

Ο ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΝΕΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Ἐνας ἱατρός ἀμερικανὸς μὲς καθιστᾷ γνωστὰ τὰ πορίσματα λίαν ἀξιοπεριεργῶν μελετῶν του διὰ τοὺς πόδας τῶν νεαρῶν χορευτῶν. Ἐν πρώτοις ἐξήτασε 500 φοιτητρίδας τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Καναῖς. Μεταξὺ αὐτῶν εὗρε δύο μόνον νεανίδας τῶν ὁποίων τὰ πόδια ἦσαν τέλεια ὑπὸ ἐποπὴν αἰσθητικῆν, καὶ αὐταὶ αἱ δύο οὐδέποτε ἐχόρευσαν. Κατόπιν ἐξήτασε 200 φοιτητρίδας τοῦ πανεπιστημίου Νιού Χάμσιρ. Ὅλοι εἶχον πόδας ἐλαττωματικούς. Καὶ ἐξηκρίβωσαν ὅτι οἱ αἱ ἐχόρευον καὶ ἐσύνηζον εἰς τὰ «ντάνσιν».

ΤΟ ΦΩΣ ΕΠΙΒΛΑΒΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΤΥΡΟΝ

Τὸ φῶς ἐξασκεῖ ἐπιδρασίαν πολὺ ἐπιβλαβὴ εἰς τὸ βούτυρον. Ἀρκεῖ τὸ βούτυρον νὰ ἐκτεθῇ ἐπὶ τινος ὥρας εἰς τὸν ἥλιον διὰ ν' ἀποκτήσῃ γρῖν σὺν λίαν δυσάρεστον. Διὰ νὰ διατηρῇται εὐγενεστον καὶ ὑποπὸν βούτυρον, πρέπει νὰ τὸ ἔχετε εἰς μέρος σκοτεινόν. Ἄλλ' ἀερίζομεν.

ΔΥΚΑΝΘΡΩΠΟΣΙ

Στὴ Ρώμῃ συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ πρόκειται νὰ δικάσῃ ὑπὸ τοῦ Κακοῦργουδικείου ὁ Περίτος Ρωμάνο πατὴρ τεσσάρων τέκνων. Ὅταν ἀπέθανε ἡ γυναῖκα του ὁ Ρωμάνο ἀεργὸς καὶ ἀλκοολικός, ἐστελνε τὰ τέσσαρα παιδιὰ του νὰ ζητιανεύουν. Ἐκεῖδ' ὁμῶς νὰ χρήματα ποὺ συνεκέντρωναν δὲν ἦσαν ἀρκετὰ, καὶ ἐπείδ' ὁ ἐν αὐτῶν δι' ὀξείας ὀφθαλμοῦν — μ' ἑνα καρφί ἴσως — καὶ ἐθράσαν τὸν ἀριστερὸν πόδα του ἄλλου. Ἀντιληφθεὶς μετὰ τινος ἡμέρας οὗ, τὸ ἐγκλήμα του αὐτὸ ἐγενεὶ ἀφορμὴ νὰ συναρροῦνται διὰ δυνάμει μικρὰ περισσώτερα χρήματα, διότι τὰ ἐλυποῦντο οἱ διαβάται, ἐσπευσεν νὰ συνεχίσῃ τὸ θηριώδες ἔργον του. Τὰ δύο ὁμῶς σὶα τέκνα του, γνωρίζοντα τὸ ἐπερίμενε, καθότι εἶχον παραστῇ εἰς τὰ μαρτύρια τῶν δύο πρώτων ἀδελφῶν των, ἀρξίσαν νὰ θηρυνοῦν γοερώς. Ἐσπευσαν οἱ γείτονες καὶ πληροφορηθέντες τὴ συμβαίνει ἐκάλεσαν τὴν ἀστυνομίαν καὶ συνέλαβε τὸν ἀπαίσιον πατέρα, κινδυνεύσαντα πρὸς στιγμὴν νὰ κατακομμάτιασθῃ ὑπὸ τοῦ δικαίου μαινομένου πλήθους...

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ

Εἰς κείνος καὶ ἐκείνη ! Ὅθ' ὑποθέτετε ἀσφαλῶς πῶς πρόκειται περὶ ἐρωτικῶν ζευγῶν. Περί ζευγῶν ἡλικίᾳ καὶ ἑρωτικῶν ὁμῶς ὄχι. Ἀπλῶς ἦσαν σὺν γοι καὶ μάλιστα ἐγκατόηγοι. Ἀσπρομάλλης, ἰσχυροί, κυφοί, σωστοὶ φτωχοπρόδρομοι. Τὸς γυναικίσια μὴ νύκτα στὸ τμήμα καταδιώξεως...

Ἐγραφα στὸ γραφεῖο στὰν ἀρχισε νὰ κουνουρίζῃ τὸ τηλέφωνο. — Τρίνιν... Τρίνιν... Τρίνιν... —

Ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καταδιώξεως βιαστικός, νευρικός, χαρούμενος, ἀγαλλίων. Μ' ἐκαλοῦσε νὰ πάω γρήγορα στὸ τμήμα του.

— Τρέξε, μὴ κώθεσαι !

— Τίποτε σοβαρό ;

— Λαυράκι ! *

— Πάει καλῶς ἐρχομαι...

Καὶ πήγα...

Μόλις μπήκα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀντίκρυσα σὲ μὴ γυναικίσια μὲνὰ δύο γεροντάκια. Ἐνας γέρος καὶ μὴ γρηοῦλα ποὺ δὲν τὸς λογάριζες μὴ πεντάρα, ποὺ οὐτε τοὺς πρόσεα καὶ πολὺ. Ὁ Προϊστάμενος ἐλαμπε ἀπὸ χαρὰ. Μοῦσφιξε τὸ χεῖρ καὶ εἶπε ὅτι μὲναι :

— Ἐπίασε τοὺς κιβδηλοποιούς !

— Ἀμφιβάλλεις ; Καὶ ὁμῶς νάτα !... Καὶ μοῦδεῖς τὰ γεροντάκια ποὺ ἐλουφάζαν στὴ γυναικί τῆς αἰδοῦσης. Πρὸς στιγμὴν ἀμφέβαλα. Αὐτοὶ οἱ κιβδηλοποιοί ; Ὅθ' ἐπρόκειτο, ἀσφαλῶς περὶ λάθους...

Κι' ἐν τούτοις ἐπρόκειτο περὶ τῆς πλέον καταπληκτικῆς ἀλήθειας. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Καταδιώξεως εἶχε στὰ χεῖρα του, ὅπως μοῦ εἶπε, τοὺς κιβδηλοποιούς καὶ τὸ μηχανήμα των καὶ ἀφθονίαν κιβδηλῶν καταχεθέντων στὸ σπῆτι των. Ζήτησα συνεπῶς νὰ δῶ τὸ μηχανήμα.

— Ποῦ τὸ ἔχετε ; Κάτω ;

— Ὁχι, ἐδῶ.

— Ἐδῶ ; Ποῦ ;

— Στὸ συρτάρι μου !

— Στὸ συρτάρι σας ; Ἀσφαλῶς ἀστενεύεστε !

Καὶ ὁμῶς δὲν ἀστενεύεστε. Καὶ εἶδα τὴν νύκτα αὐτὴ καὶ σὸφὴ μέθοδο κατασκευῆς κιβδηλῶν. Ὅθ' ἀποπαθῆσιν νὰ τὴν περιγράψω ὅπως μὴ πορῶσα. Φαντασθῆτε λοιπὸν δύο πλάκες ἀπὸ γυῖο μὴς σπιδάμης μεγέθους καὶ χόνδρους δύο, τὸ πολὺ, διατῦλιν. Ἐπὶ τῆς μίτης πλευρῆς τῶν πλακῶν αὐτῶν ὑπάρχον τὰ ἀποτυπώματα μίτης ἀγρυφῶς δραχμῆς, ἐνὸς διδραχμίου καὶ μίτης λάρας χρυσῆς. Ὅταν δηλαδὴ αἱ πλάκες ἦσαν νομῆς, πρὶν ἔξηρανθῇ ὁ γυῖος, εἶχαν τοποθετηθεὶ ἐντὸς αὐτῶν τὰ ἀνωτέρω νομίσματα, τὰς ἦσαν κατόπιν καὶ, ὅταν ἐξηρανθῆσαν, ἀφίρσαν τὰ νομίσματα καὶ ἔμειναν λεπτομερέςτα τὰ ἀποτυπώματα. Δὲν εἶχαν συνεπῶς παρὰ νὰ βοᾶσιν τὸ μῆγμα. Ἰδιαιτέρως γὰρ τὰ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἰδιαιτέρως διὰ τὴν λίαν, καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ ῥίπνυν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀναλογιστὸν ἐντὸς τῶν ἀποτυπωμάτων, διὰ μικροῦ ἀλλοῦ σχηματισμοῦ ἐπὶ τῆς καθέτης εἰς τὰς πλάκας, ἀπὸ τῶν τοῦ εἰς τ' ἀποτυπώματα. Ἦνοναν δηλαδὴ ταῖς δύο πλάκας, ἐξήρξαν τὸ ρευστὸν μέταλλον εἰς τοὺς αἰσῶτας, ἐφθασαν αὐτὸ μέχρι τῶν ἀποτυπωμάτων, καὶ ἐμυγκράντο λαμβάνον τὸ σχῆμα τῶν νομισμάτων.

Ἐργασία δηλαδὴ ἀπλὴ καὶ ταχεύα.

Ἐταῖ ἐρριαναν ἡμερησίως ὅσα νομίσματα ἤθελαν ἔμεινα κατάπληκτος πρὸς τῆς ἀπλότητος τοῦ μηχανήματός των αὐτοῦ, ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

Ἐπὶ τῆς ὁμῶς καὶ ἑνα ἄλλο μυστικόν. Τῆς χημικῆς κατασκευῆς τοῦ μίγματος, τῆς συστάσεώς του. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ μηχανήμα. Εἶδα τὰ κιβδηλὰ καὶ τὰ ἐδαύματα ἐπίσης. Σκιλπνὰ, τέλεια, ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ γνήσια. Αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κατάπληκτοι...

ΞΑΝ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΚΑΙ ΞΑΝ ΚΟΜΩΔΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΡΟΒΕΡΤΟΣ

(Τὸ Μισὲλ Πρὸβενς)

Ἐς τοῦ Ροβέρτου Ἀρτέλ. Κομφοτάτῃ γκαρσονιέρα μὲ μπερτέδες διακριτικὰ τραβηγμένους, μὲ πολλὰ ἀνθή καὶ μικρὰς λάμπες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ποὺ σκορπίζον ἑνα γλυκὸ ἡμίφως. Ὁ Ροβέρτος περιεμνε ἀγωνιστικῶς τὴν ἐπίσκεψιν μίτης κυρίας ποὺ γὰρ πρώτη φορὰ θὰ ἔλθῃ. Σὲ μὴ γαντίσα ἑνα τραπέζι μὲ διάφορα γλυκίσματα καὶ σάντουιτς. Τέλος ἀκούεταί τὸ κουνδὺν. Ἐκείνη ἐφθασε...

Ροβέρτος (τρέχει εἰς συνάντησίν της). — Ἐπὶ τέλους ἦρθατε !

Μίνα (Πολλὴ ὁμορφὴ. Φορεῖ πικρὸ βέλο. Φαίνεται συγκινημένη). — Παρ' ὄλλοι νὰ μὴν ἔρθω !

Ροβέρτος. — Ἀφοῦ μοῦ τὸ εἶχες ὑποχρεῖ...

Μίνα. — Ὑπάρχουν καμμία φορὰ τόσες δυσκολίες !. Παρασυρόμεθα ἀπὸ τὴν ἀγυιὰ καὶ λησμονοῦμε τοὺς κινδύνους. Καὶ ὁμῶς ἑνα μικρὸ ἐμπόδιο μὴ ποτε νὰ φέρῃ τέλειαν καταστροφὴ !

Ροβέρτος (τὴν ἀγκαλιάζει). — Ἐλα νὰ καθίσῃς. Εἶσαι τόσο φοβισμένη !.

Μίνα (Ταραγμένη). — Ἐπὶ τῆς ἀπὸ τὸ ἀμάξι σὺν τρελλῇ... ὁ πορτιέρης σου μὴ κούταζε μὲ ἑνα τρόπο... Ἐλπίζω πῶς δὲν εἶνε μυστικὸς ἀστὴρ...

Ροβέρτος. — Ὁχι... Ἦσυχασε καὶ πὲς μοι τὴν ἐμπόδιο σοῦτυγε ;

Μίνα. — Ὁ ἀνδρὰς μου ἀποφάσισε νὰ μείνῃ στὸ σπῆτι. Ἦθελε νὰ τοῦ κάνουν συντροφιά. Ἐβάρηκα εὐτυχῶς ἑνα πρόσχημα : Σήμερον εἰς τὸ Λούβρο ἀνοίξε ἡ ἐκθεσίς τῶν φορεμάτων... Κατάρθωσα νὰ τὸν πείσω πῶς θὰ πάω στὴν ἐκθεσί... σὰς ὁμολογῶ ὅμως ὅτι φοβοῦμαι γὰρ ὅτι ἐκείνη.

Ροβέρτος. — Τὶ φοβάσαι ; Δὲν εἶσαι μόνη. Εἶμαστε μαζί.

Μίνα. — Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἶμαι ἡσυχὴ ἀνὴ σὺν...

Ροβέρτος. — Βγάλε τὸ καπέλλο σου, τὸ παλαιό σου. Ὅθ' ἀσυνείδητος... Κάθῃσε.

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Έθαυμασα το μνημονικό του. Θυμόταν τις χρονολογίες, την ηλικία μου, τα πάντα.
 Περιμένα με χέρια ενωμένα να του απαντήσω. Έγώ έδισα.
 — Και τώρα, μου ξανάπε, θέλεις να διαλύσεις τον δεσμόν της καθιερώσεως; Άφιερωσες το σώμα σου στο Θεό και η ψυχή σου έμεινε επί της γης! Ω! η ανδρώπινη αδυναμία!
 — Κύριε, Κύριε, λυπηθήτε με. Είμαι χαμένη. Ήμουν τρελή.
 — Και ποία είνε η δικαιοσύνη σου απέναντι του Θεού και των ανθρώπων δι' ό,τι ζητείς;
 — Απολογία μου ζητούσε. Δεν μπορώ να σου πω ότι έσώθηκες, γιατί θα σε κατέστρεφε. Έσιώπησα κι' άνα στέναξα.
 — Απολογία δεν έχεις; Ήρώτησε πάλιν ο Καρδινάλιος.
 — Ό! βοηθήσατέ με και θα σας ευλογώ μέχρι της τελευταίας μου πνοής, έμψύχισα.

— Έστω! Δεν θέλω ως ύπουργός του Λουδοβίκου ΙΓ' να δυσαρεστήσω μίαν Λωτρέκ. Τό όνομά σου είνε μία δόξα της Γαλλίας. Θά σ' ευχαριστήσω κόρη μου.
 Και κυττάζοντάς με στά μάτια, προσέθεσε:
 — Αγαπάτε κανένα;
 — Αντί άπάντησώς έσκυφα τό κεφάλι μου προς τά κάτω αιωνιλή...
 — Όστε αυτό είνε; Πολύ καλά κόρη μου... Ειπέ μου όμως αυτό που αγαπάς είνε ελεύθερος;
 — Ναί, κύριε.
 — Γνωρίζε το διάβημά σου και περιμένει;
 — Ναί, κύριε, περιμένει.
 — Λοιπόν έχει καλώς. Ό άνθρωπος αυτός θα προοθήσει στο όνομά του και το δικό σου. Θά ένωθήτε!
 — Ό! κύριε! εφώνασα, φιλώντας τά πόδια του.

Με βοήθησε να σηκωθώ και εφώνασε τον πάτερ Ίωσηφ.
 — Οδήγησε την δεσποσύνη δέ Λωτρέκ από κεί που την έφερες και σε μία ώρα θα της πής τό διάταγμα, τό όποιον την άπολνει των δεσμών της καθιερώσεως.
 — Κύριε, είπα και πάλιν, πώ, να σας ευχαριστήσω;
 — Είνε εύκολο αυτό κόρη μου.
 — Όταν σε ρωτούν για μένα, λέγε ότι γνωρίζω να τιμωρώ και ν' ανταμείβω, όπως έτιμώρησα τον προδότη Μονμουρανσύ και άντημείψα τον έντιμον Λωτρέκ.

Φίλησα τά χέρια του και άκούθησαν τον πάτερ Ίωσηφ.
 Σε μία ώρα μου έφερε πράγματι τό διάταγμα. Έφυγα άμέσως χωρίς ν' άργηπορήσω, ούτε μία στιγμή, έχοντας φυλαγμένο στο στήθος μου τό πολύτιμο διάταγμα.

Δέν έχρειάσθηκα, παρά μό'ο δέκα τρείς ήμέρες για να γυρίσω. Και νά, τώρα ήλθα και σου γράφω, αγαπητέ μου, ότι είχα να σου πω. Μπορούσα να σου γράψω όλόκληρα βιβλία έντυπώσεων, μα θα άγορσα πολύ, και έπιθυμώ να μάθης τό ταχύτερον ότι είμαι ελεύθερος, ότι σ' αγαπώ!

Σου στέλλω την έπιστολή μου αυτή άμέσως, για να χαρής και να είσαι έντονη.

Θά έχω έν τώ μεταξύ τό άλόγο μου έτοιμό. Μόλις γυρίση η περιστερά μου με έπιστολήν σου, θα καθιλικεύσω ά... έως και θάρρω σε πένα, σικά σου... Πές μου μόνον που βρίσκεσαι και περιμένε με.

Πήγαινε τώρα περισσότερά μου. Ποτέ δέν είχα τόση άνάγκη των φτερών σου.

Πήγαινε και γύρισε γρήγορα.
 Φίλ: μου, δέν σου ζητώ τίποτε άλλο, παρά να μου πής τό μέτρο που θα σε εύρω. Δέν θέλω ν' άργοπορήσουμε στη συνένωσί μας ουτε στιγμή.

Χείρες η μάλλον καλιν άντάμοισιν Σ' αγαπώ!
 ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΤΗ

Εκείνη προς Έκείνον
 Με ά 10 λεπτά.
 — Ό! άλλοι όνο! άλλοίμονο! Αυτός ό άνθρωπος, ό Καρδινάλιος,

είνε για μάς περισσότερο από την πρώτη φορά άποτρόπαιος! Ακούγος!

— Ό! άκουσε! άκουσε με αγαπητέ μου... Κατά τη συνήθειά μας, έδωσα την προηγούμενη έπιστολή μου στο πόδι της περιστεράς, την έπιστολή που σου έγραφα την εύάριστη είδησι. Άπέλυσα τη φωνή μου 'Γρίδα και την άκολουθούσα με τά βλέμμά μου, όταν έξαφνα στο άλλο μέρος του μοναστηριού, άκουσα κρότον πυρεβόλου και είδα την περιστερά μας να σταματά και να πέφτει!...

— Ό! τότε έφρξα μία τέτοια κραυγή, ώστε νόμισα ότι η ψυχή μου βγήκε από τό σώμα μου. Έφρξα έξω από τό μοναστήρι, γιατί κατάλαβα, ότι κάποιο δυστύχημα με περιμένει.

Είδα την διεύθυνσι που είχε πάρει η περιστερά και έτρεβα προς τά εκεί. Πενήντα βήματα μακριά από τό μοναστήρι είδα ένα λοχαγό να κυνηγά. Ήταν αυτός που έπυροβόλησε την περιστερά. Την κρατούσε στα χέρια του και κύτταζε περί γρη το γράμμα που ήταν δεμένο στο πόδι της.

— Έτρεβα πρής αυτών φωνάζοντας άπελπισμένα:
 — Ό! δυστυχία! Ό! δυστυχία μου!...

Τέλος στάθηκε λίγα βήματα μακριά του άλλοφρονού και ταραγμένη

Πρόσεξε έν τούτοις πώς ό λοχαγό αυτός ήταν — τί δύστυχος — εκείνος που συνάντησα τη νύχτα που έρευνούσα για σένα στο στρατόπεδο του Καστελνυότρου. Ήταν ό Βιτεράν, ό όποιος, όπως είχα μάθει, πυροβόλησε στη μάχη έναντίον σου και σε έφριξε κάτω από τό άλόγο σου.

— Όταν ό ένας άνεγνώρισε τον άλλον, έμειναμε βουβοί. Αυτός κατάλαβε ότι έγώ φορούσα τό μοναχικό ένδυμα έξ αιτίας του.

— Ό! κυρία, έμψύχισε, είμαι πράγματι πολύ δυστυχής.

Μου έδωσε την περισσότερά, η όποία έπεσε κατά γής γεμάτη αίματα, και έφυγε άμέσως καταταραγμένος.

Την έσκόπασα. Εύτυχώς μόνο η φτερούγά της είχε σπάσει. Πόση άγωνία πέρασα της στιγμής αυτής! Πώς θα σ' εύρισκα άν η 'Γρίς έφευγε νεκρή! Μόνον αυτή ήξευρε τό μέρος που βρίσκεσαι, δι' αυτής σε είδοποιούσα για τό κατάλυμά μου.

Πώς θα σ' εύρω λοιπόν, αγαπημένε μου, άν η 'Γρίς δέν μπορεί να πετάξει πια σε σένα για να σου πη που είμαι, για να σου πη ότι είμαι ελεύθερος, να σου πη πώς θα γίνουμε εύτυχες;

— Ό! άν έβλεπες, αγαπητέ μου κόρη, πώς μ' έκύτταζε όταν την έφερα στο μοναστήρι! Την έπληγασα σ' ένα κλίνο στο οποίο κρατάει τά γονάτά μου. Εύτυχώς δέν έπαθε τίποτε στο σώμα της.

— Έλυσα από τό πόδι της τό γράμμα μου διακορύφωσα. Θεέ μου! άν δέν είχε γίνη αυτό τό δυστύχημα, τώρα έού θα είχες μάθει που βρίσκομαι και θα 'ρχόσουν... Πού είσαι αγαπημένε μου! Πιός θα μου τό πη αυτό;

— Άλλοίμονο! Νά! έρχεται ό γιατρός του μοναστηριού τον όποιον έστειλα και προσεκάλεσα. Θεέ μου! τί θα μου πη για την 'Γρίδα;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΒΑΘΜΗ
 Έκείνη προς Έκείνον
 Όρι τετάρτη.

— Ό γιατρός είνε αγαθός άνθρωπος. Κατάλαβε ότι η ζωή μας περισσότεράς είνε πολλές φορές πειό πολύτιμη κ' από τη ζωή ενός Βασιλέως.

— Η πληγή, όπως μου είπε, είνε σόφισμα κ' σε διάστημα τριών ήμερών, η 'Γρίς θα θεραπευθή, αρκεί ν' άφήσω να της κόψη τη φτερούγά! Έγώ όμως δέν έπέτρεψα την έγχείρησι αυή και τό είπα:

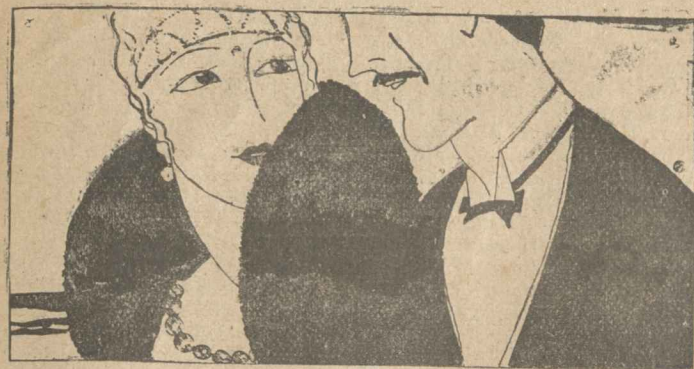
— Στη φτερούγα, που θέλεις να κόψετε, είνε κολλημένη όλη η ζωή μου. Πρέπει να πετάξω! Πρέπει να πετάξω.

— Αυτό είνε δύσκολο, μου άπήντησεν ό γιατρός και δέν μπορώ να σας άπαντήσω σχετικώς. Πάντως μόλις περάσουν τουλάχιστον δέκα πέντε ήμέρες η 'ρεϊς έβρομάδες τό πολύ θα έχω τελεί σε διακοπή.

— Έστω, είπα και μετά δεκαπέντε ήμέρες. Άρκεί μόνον να πετ έπ!

— Όπως θα καταλαβαίνης, αγαπητέ μου, όπως η έλπίδες μου από τη θεραπεία της εξαρτώνται.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΔΠΡΟΟΡΤΑ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ Χ. ΤΟΥΡΤΑ

— Ό κύριος Τούρτας, φοβερός κυνηγός, με τό τουνέκι στον ώμο, γύριζε όλη την ήμέρα χωρίς να μπορεί να σκοτώσει ούτε ένα σκουρήτι, όταν είδε μέσα σε μία μικρή λίμνη, έως δώδεκα πάπιες που της φύλαγε ένας χωριάτης. Τόν φίλο μας Τούρταν τόν κέντησε ό περασμός, και για να μη γυρίση από τό κυνήγι με τά χέρια άδειανά, έπρόσφερε στο χωριάτη δύο τάλληρα για να του έπιτρέψη να σημάδεψη μία πάπια.

— Ό χωριάτης πήρε βουβός τά δύο τάλληρα τάρβαλε στη τζέπη, και με χειρονομία του είπε πως του δίνει την άδεια.

— Ό Τούρτας σημάδεψε και σκοτώνει μία πάπια.

— Όλα τά λαγονικά του έπεσαν μέσα στο νερό και έφεραν στά πόδια του κυνηγού τό ετοιμοθάνατο θύμα.

— Θέλεις άλλα δύο τάλληρα; είπε, γυρίζοντας πάλι στο χωριάτη.

Αυτός κούνησε πάλι βουβός τό χέρι, και τζέπωσε τά τάλληρα. Δεύτερο τουνέκι, δεύτερο θύμα.

— Ό Τούρτας βρήκε εύχαριστήσι σ' αυτό τό εύκολο κυνήγι και τό επανέλαβε άκόμη τρείς φορές. Στα τελευταία ρώτησε τό χωριάτη.

— Μά σε συμφέρει έσένα ν' άφήσης να σου σκοτώσουν όλες τίς πάπιες;

— Σε μένα τό λές;

— Ναί, σε σένα.

— Μά σε συμφέρει και με παρσυμφέρει άφεντικό. Η πάπιες δέν είνε δικές μου!...

Ο ΝΕΜΡΟΔ
 Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Η διεύθυνσις του «Μπουκέτου», έκτός του περιοδικού αυτού, τό όποιον έδωκεν εις τό κοινό, τέλειον από πάσης άπόψεως, μη φεισθείσα κόπον και έξόδων, πρόκειται να προσφέρει ήδη εις τον λαόν και έτέραν σειράν εκλεκτών άναγνωσμάτων, μοναδικών εις τό είδος των. Θ' άρχιση δηλαδή καταρτίζουσα «Βιβλιοθήκη» του «Μπουκέτου» διά μηνιαίων εκδόσεων, εκλέγουσα προς τό το άριστα των έργων των γνωστότερων έξόνων και Έλλήνων συγγραφέων. Οδω θα εκδίδεται εις τριών μηνών, περιλαμβανών έν αύτοτέλεις μυθιστορήματα, εκλεκτόν και αξιόλογον γινώσκον.

Οί άναγνώσται μας, οί έπιθυμούντες ν' άποκτήσουν τά έργα της «Βιβλιοθήκης» του «Μπουκέτου», δύνανται να έγγραφούν προς τό το συνδρομητική, καταβάλλοντες τριμηνιον, εξαμηνιον ή ετησίαν συνδρομήν. Η συνδρομή θα είνε 120 μόνον δραχμής δι' έν έτος και άνάλογος διά τας τριμηνίας και εξαμηνίας. Οί συνδρομηταί μας θα λαμβάνουν τακτικώς κάθε μήνα τό βιβλίον των. Άνευθέσμεν προς τό το εις γνωστός λογίους και μας μεταφράζον τά πλέον γοιτευτικά έργα της παγκοσμίου φιλολογίας. Αι εκδόσεις μας θα είνε πολυτελείς και κομψόταται. Αι συνδρομαί δέον ν' άποστέλλονται εις τά γραφεία μας. Τοιοιτοτρόπως θ' άποκτήσετε όλοι, πλην του «Μπουκέτου», και μίαν σειράν θαυμασίων έργων, καταρτίζοντες εκλεκτήν βιβλιοθήκην. Τό πρώτον έργον θα εκδοθή τον Ίούλιον.

Δέν πρέπει λοιπόν κανείς να χάση αυτήν την ευκαιρίαν. Όλοι οί άναγνώσται μας πρέπει να έγγραφούν συνδρομηταί της «Βιβλιοθήκης» του «Μπουκέτου». Θά δεχόμεθα άκόμη και μηνιαίας συνδρομας. Άποστέλλετε σύντομα την συνδρομήν σας διά να άρχίσετε λαμβάνοντες από τον πρώτον μήνα τας εκδόσεις του «Μπουκέτου», οι όποιαί θα είνε μοναδικαί.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Κους Κους Σ. Αημητοπού, Λήμαρχον (ρεσιτιάδα (έξάμηνος), Κ. Τσαλίκη, Καραϊσκάκη 101, Πάτρας (δι' έν βιβλίον), Ζωή Παρούση Πεσοδόγλου 12, ένταύθα (δι' έν βιβλίον), Χρυσούλα Ζαχαριάδου, Θεσ/νίκης (έξάμηνος), Π. Διμαντόπουλον, Όμήρου 6Α, ένταύθα (τριμηνία), Όρ. Οικονομίδην, Τελωνιον Θεσ/νίκης, (δι' έν βιβλίον), Ν. Πρωτοφάνησιν Θεσ/νίκης, (δι' έν βιβλίον), Γ. Ματθαίου, Ναυαρίνου 1, Πειραιά, (δι' έν βιβλίον), Σ. Φουσιόπουλον, Βενιζέλου 29, Θεσ/νίκης, Γ. Αδώνη, Νάουσας Μακεδονίας, (τριμηνος), Τ. Καμράνη, Πέλοπον Αφιδος, (τριμηνος), Γεωφ. Ντισόπουλον, Κουντουριώτου 90, Καβάλλα, (έξάμηνος), Ε. Ζαρκόισταν, Μεθώνης 52α, ένταύθα, Σ. Χαζηκυριάκον, Π. Ναυσταθμον, (έξάμηνος), Ρουμπίαν Κωστοπούλου, Ναύπλιον, (έξάμηνος), Ν. Μάν ην, Φιλοτι 15, Καβάλλα, (τριμηνος), Α. Κυριακού, Λίμνην Ευδράς, (δι' έν βιβλίον), Ηλ. Χιωτέλην, Μυτιλήνην, (τριμηνος), Α. Γ. Νουλίαν, Σαραντάπηχον Δερβένιον, (έξάμηνος), έλήφθη τό αντίτιμον κ' ι ενεγράφηται συνδρομηταί εις την βιβλιοθήκην του Μπουκέτου.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Είδοποιούνται οί φίλεται συνεργάται, ότι δέον να συνοδεύουν τά έργα των με 3 δραχμών δικαίωμα κρίσεως.

Αίδα Κούλαν Άσολά, Έδν. Τράπεζαν: Σας έγράψαμε ταχυδρομικώς ζητούντες όλην την μετάφρασιν του έργου, τό όποιον μας έστειλάτε. Διαι δέν άπαντήσατε; Αίδα Μαγαρίταν Ζαγάρου: Κίνησις έδημοσιεύθη. Σας είμεθα ευγνώμονες διά τας υπέρ της διαδόσεως του «Μπουκέτου» προσπάθειάς σας. Φών. Βάιλ: Έλήφθη και θα διαβασθή με την σειράν του. Σας πολυευχαριστούμεν για τας έρεύνas σας. Έφ' όσον όμως δέν εύρατε τον «Λύχνον» του Λαοκαράτου, μερηνήσατε προς εύρεσιν της «Διαβολαποθήκης» του Όδη ή του Ποιητικ' ή Ανθώνος, του Τσακασιάνου. Μεγάλας θα μάς υποχρεώσετε. Ε. Β. Β. Πρέπει να τό στείλτε να τό διαβάσουμε. Πάντως σας πολυευχαριστούμεν διά την προτίμησιν. Μ. Β.: Στοιχειγείτε καλά. Τό «καλά» αυτό σας τό λέμε ειλικρινώς. Θά θέλαμε όμως κάτι πάλι καλό, άκόμη καλύτερο και άσφαλώς μπορούμε να τό επιτύχετε, άν θελήσετε να κουρασθήτε, δλίγον. Σωτηρ. Σγ.: Όχι τόσο επιτυχές. Ένφ' είνε πολύ καλό τό τελευταίο τετράστιχο:

«Νουκα τρέχουν τά νερά
 Τριγύρω θέλα γαλήνη
 Και έμ' έγώ τρελλός κισός
 Και είνε λείνα εκείνη».

Τό άλλο τραγουδάκι σας, ίσως να μη έπιστρέψη είσέτι υπό των λογίων των κρινόντων τά έργα των συνεργατών. Άς τό γνωρίζουν αυτό και οί λοιποί φίλοι συνεργάται μας και άς μη άνυπομονούν. Άλεκ. Σοφριανόπουλον: Είσαθε άμήμητος στο τραγουδάκι σας. Μη κακίωντες όμως θα διαβάσετε την περί αυτών κρίσιν έν καιφ, όταν έλθη ή σειρά των. Ύπομονή λοιπόν...

Α. Κισσην: Τας συνδρομας σας ή με συστημένο ή δι' έπιταγής. Τά τραγουδάκια όχι έπιτυχή. Προσέξατε περισσότερον τον στίχο και πρ' παντός μη κίνεστε χωρίς λείαν λέξιν κακοήχων και φτιασμένων επί τούτο, όπως είνε τό «ονειρίαρχος», «λεπανάχρωμη» κλπ. Έπειτα γιατί τόσες σύνθετες λέξεις. Σας επηρέασε μήπως ό Γουπάρης; Έστω! αλλά μη λησμονείτε «πάν μέτρον άριστον»! Για τά καλά σας λόγια σας ευχαριστούμεν. Σιδηρού δούνα: Τό ποιηματάκι σας δι' άπολύτως καλό. Περιμένουμε τίποτε πειό άμεμπτον. Αρμάδιον Δευρόν: Θά τό πιστεύετε! Τώρα στο ξαναδιάβασμα τό βρίσκουμε πλέον τραγικόν και πολύλογο. Θά πιστέψετε όμως στα ειλικρινή αυτά λόγια μας ή θα θυμάστε; Κι' όμως ουδέμία προκατήχησις ύπάρχει. Σας βεβαιούμεν. Δημ. Χρόνην: Με τον κίνδυνον να σας πικράνουμε σας πληροφορούμεν ότι τά στίχας σας δέν είνε δημοσιεύσιμα. Πολύ πολύ παιδαριώδης. Δεξέτε τα και άλλον ή μάλλον κυττάτε να ήτε τί δημοσιεύεται στα περιοδικά. Α. Σοφριανόπουλον: Η «Ψεύτρα» σταλείσιν άνευ τριτοράχμου δέν ήρριπνται πλέον. Κάμετε σας παρκαλοούμεν τον κόπον να την ξαταστείτε. Ήτο μοιραίον, βλέπετε, να γραφή τρείς φορές. Η «Ίδεωδης» Ύληρέτρια όχι έπιτυχής. Τά βιβλία για τά όποια σας γράψαμε είνε πανελληνίως γνωστά. Τά άγνωστε όμως διότι δέν μελετάτε φιλολογίαν, ένφ' θα έπρεπε να πολυμελέτατε μάλλον, έφ' όσον γράφετε και σεις.

Ηρόδ: Δυστυχώς τάχιστα γομμένα κι' από τας δύο πλευρές του χαρτί. Έν τούτοις τά εδιδάσαμε. Για να δημοσιεύητε όμως κάτι πρέπει ν' άντιγράψη. Κάμετε λοιπόν όλην την όπονην, Κ. Βεζύλην. Τό πρώτο διήγημα δέν ήρριπνται πλέον, σε μη συνοδευθέν από τριτοράχμο. Για τά άλλα σας άπαντούμεν προσήκως. Τά «Επιγράμματα» λοιπόν όχι καλά. Τό διήγημα επίσης άνεπιτυχές. Αυτοί λοιπόν που σας είπαν πως είσατε λογοεχρήσιν δέν έχουν δίκαιον. Σίς χρειάζονται πολλά και ίδια και από παντός άλλου, μελέτη. Γιατί κάμνετε λάθη τρακά, μη δικαιολογούμενα, μη έπιτεκόμενα. Πιστεύατε μας και μελετήσατε. Αυτο είνε τό πόν, έτσι μόνον θα έπιτύχετε άφού έχετε θέλησιν προς την φιλολογίαν. Κ. Φίλ: Τό ποιηματάκι σας όχι καλό. Ν. Παταγανόπουλον: Άκατάλληλον για τό «Μπουκέτο». Είνε τρομερά σόβον! Και στοιχειωγίως όχι άμεμπτον. Χρυσούλην: Σας ευχαριστούμεν. Α τά του φηνισκούον θ' άρχίσουν άφιντατες άνακαινίσαις του «Μπουκέτου». Κάτι που δέν τό περιμένετε. Προσπαθούμεν εξ άλλου να συγκεντρώσουμεν και ελληνικήν φιλολογίαν. Όλα θα γίνουν. Α. Σαλούσην: Φυσικά μας είσατε γνωστός. Κάποιον επί ποιημάτων έν καιφ. Μήπως έχετε τον «Ποιητικόν» του Τσακασιάνου. «Λύχνον» (Λαοκαράτου, Διαβολαποθήκη) του Όδη; Γράψατε μας, θα μάς υποχρεώσετε. Η οιαδήποτε άλλη έκδοσιν επανηρωικήν. Α. Γραϊσρόν: Όχι έπιτυχές. Άποφύγετε όμως τά πειρά τραγουδία. Είνε τόσο κοινά! Κ. Σαλίαν: Όχι καλό. Γιατί κυνηγάτε τέτοια θέματα;

Είς πάντας τους λοιπούς συνεργάτας μας θ' άπαντήσωμεν εις τό προσέχον, διαβένοντες προς τό το όλόκληρον σελίδα, άφού τά έργα των άπετέλουν όλόκληρο βουλό!

Επειδή μοιχοί μας απέστειλαν μεταφράσεις άντιγεγραμμένας ως ιδίαις των, παρκαλοούμεν όπως εις τό έξης πέρα μεταφράσεις συνοδεύεται και από του καίμενον, άποκοπτόμενον εκ του περιοδικού ή της έφημερίδος.

ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Τους Κόπαν Σκαπτιανών και Άσπιδό: Γαρυφάλλου, μη στευθέντες, εύχόμεθα ταχέαντην σέψιν.

Οικογένεια Κ. Πουργαπούλου, Ιατρού

Δόγῳ ἐλλείψεως χώρου, τὰ ἑνόματα τῶν ὑπολοίπων λυτῶν, διὰ τὰς λύσεις ἐλάβομεν, θὰ δημοσιευθούσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ οἱ λύται αὐτοὶ θὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν ἐπὶ αὐτὴν κλήρωσιν.

ΔΙΚΟΒΙΚΟΝ Γραφείον ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μ. ΚΟΥΑΜΠΟΥ
κατά τὴν ὑπελθούσαν.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΕΣ

Θα τὰ θεραπεύσητε ἀσφαλῶς, ὡς καὶ μετὰ τὸν πλέον ὀλιγοτέρας ἐπισκέψεις καὶ ἀνωδύνως σὺν Τέλειον Εὐρωπαϊκὸν Ὁδοντοιατρεῖον

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΛΟΥΤΖΙΔΟΥ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΥ

διπλωματούχου τῆς Σχολῆς Παρισίων ΕΑΡ ὅπου εἰδικῶς ἐπὶ τετραετίαν ἐπούδασεν. Ἐξασκηθέντος εἰς τὰ στοματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεία τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ST. ANTOINE καὶ LARI-BOISIERE. Ἐργασθέντος ἐπ' ἀρχῶν εἰς ὀδοντοιατρεία Μασσαλίας καὶ Λυώνος. Ἐφαρμόζοντος ὅλους νέας μεθόδους καὶ θεραπεύοντος ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μετὰ ἑγγύησιν ὅλας τὰς παθήσεις τοῦ στόματος καὶ ὀδόντων ἀνωδύνως καὶ ριζικῶς. Οὐλίτιδας καὶ PRORRHEE ALVEOLAIIN ἀσφαλῶς καὶ ριζικῶς Ἀνωμαλίας ὀδόντων τῶν μικρῶν παιδίων, ἀσφαλῶς καὶ ἐπιστημονικῶς. Σφραγίσαις ἐντὸς τῶν πλέον ὀλιγοτέρας ἡμερῶν. Γέφυραι, ὀδοντοστοιχίαι κ. ἄ. ἐφαρμόζονται ἐπιστημονικῶς.

ΛΕΧΕΤΑΙ: 9-12 π. μ. καὶ 3-7 μ. μ. ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
55-Ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου-55
2ον πάτωμα

Τὴν μεγαλυτέραν συλλογὴν ὑφασμάτων καὶ μεταξωτῶν διὰ γυναικεία φορέματα, ὅλα τὰ λευκὰ εἶδη διὰ προικας, ψιλικά, εἶδη πολυτελείας κρατεῖ πάντοτε τὸ κατάστημα

Γ. Α. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 117 ΠΛΑΤ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΑΡ. ΤΗΛ. 13-75

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν διαφόρων Σχολείων ἔχουν βιβλία πρὸς βιβλιοδέτησιν, δύνανται νὰ τὰ ἀποστέλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ Τυπογραφεία τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ὁποίου τὸ Βιβλιοδετικὸν τμήμα ἀαλαμβάνει νὰ τὰ βιβλιοδετῇ μετ' στερεότητος καὶ καλλιτεχνίαν μοναδικήν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ !

LE PROGRÈS

QUOTIDIEN FRANCAIS DU MATIN
A SALONIQUE

LE PLUS BU ET LE PLUS REPANDU DES
JOURNEAUX FRANÇAIS PARAISSANT
EN MACEDOINE

PUBLICITÉ PRODUCTIVE

ΚΑΛΤΣΑΙ! ΚΑΛΤΣΑΙ! ΚΑΛΤΣΑΙ!
ΜΟΝΟΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΒΛΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΑΜΟΥΔΗ
ΤΟ ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΟΝ ΣΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ
10 - Ἀγίου Μάρκου - 10

ΑΡΩΜΑΤΑ

Λουσιδόν, κρέμα, ποῦδραι κ. λ. π.
καλλυντικῶν εἰδῶν πεφημισμένων
Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν εἰς
τὸ Ἀρωματοπωλεῖον

M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Κανάρη 10 Τηλ. 21-68.

ΝΤΟΚΑΣ

Χαρτοπωλεῖον

Ἐπισκεπτῆρια, Τυπογραφικαὶ ἐργασίαι, Προσκλητήρια
5 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 5

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

N. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπιστημονικὴ ταχίστη διδασκαλία
ΑΘΗΝΑ I - Ὁδὸς Βεργῆ 4

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΚΔΟΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Κ. Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝΤΑ

ΔΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣΑΓΟΡΟΥΝ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΚΔΟΤΑΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΟΤΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΠΑΡΕΩΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΝ

ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΝΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΟΥ

ΜΕ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΛΗΤΕΧΝΙΑΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ

7 ΛΕΚΑ 7